

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/166/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315209844
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1315209844.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej vo veci starostlivosti súdu maloleté deti: L. M. W., narodená dňa X.XX.XXXX a C. P. W., narodená dňa X.XX.XXXX, obe zastúpené kolíznym opatrovníkom - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor sociálnych vecí, Bratislava, so sídlom: ul. Vazovova 7/A, Bratislava, deti rodičov: matka - C. O., narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom: P. XX, K., štátna občianka SR, zastúpená splnomocnenou advokátskou kanceláriou Kucek & Partners, s.r.o. so sídlom: Mickiewiczova 9, Bratislava, IČO: 36 865 192 a otec - B. A. W., narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom: XXX Y., P. A., G. S., XXX XX, A. Š. Q., štátny občan USA, zastúpený splnomocnenou advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s.r.o. so sídlom: Radvanská 21, Bratislava, IČO: 47 239 4, o návrhu na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu manželstva, o zrušenie neodkladného opatrenia, iné, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.03.2019 č.k. 51P/173/2015-1194, na odvolanie otca voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.03.2019, č.k. 51P/173/2015-1194 vo výroku o bežnom výživnom na t.č. plnoletú L. M. W., nar. XX.XX.XXXX a na maloletú maloletú C. P. W., nar. XX.XX.XXXX p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13.novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.03.2019 č.k. 51P/173/2015-1194, vo výroku o zročnom výživnom na t.č. plnoletú L. M. W., nar. XX.XX.XXXX m e n í tak, že zročné výživné na t.č. plnoletú L. M. W., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 8.853,49 €, je otec povinný zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletej.

III. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.03.2019, č.k. 51P/173/2015-1194 vo výroku o zročnom výživnom na maloletú C. P. W., nar. XX.XX.XXXX m e n í tak, že zročné výživné na maloletú C. P. W., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 9.647,54 €, je otec p o v i n n ý zaplatiť v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletej.

IV. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.03.2019, č.k. 51P/173/2015-1194 vo výroku, ktorým súd prvej inštancie návrhy otca na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol m e n í tak, že odvolací súd z r u š u j e uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.12.2013 č.k. 37P/325/2013-24 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 13.09.2016, č.k. 11CoP/386/2016-606, z r u š u j e uznesenie Okresného

súdu Bratislava III zo dňa 26.08.2014, č.k. 37P/325/2014-58 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 19.11.2014, č.k. 11CoP/526/2014-110 a zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28.08.2015, č.k. 51P/123/2014-149 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.05.2016, č.k. 11CoP/196/2016-447.

V. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.03.2019, č.k. 51P/173/2015-1194 v zostávajúcich napadnutých výrokoch potvrdzuje.

VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102, rozhodol tak, že otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletých detí: L. M. W., nar. XX.XX.XXXX sumou 500,- € mesačne a na výživu maloletej C. P. W., nar. XX.XX.XXXX sumou 500,- € mesačne, u oboch za rozhodné obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017, ktoré sumy je otec povinný zasielať k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Zročné výživné na maloletú L. M. W., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 10.574,5 €, uložil otcovi povinnosť splácať v 500,- € mesačných splátkach, počnúc dňom 01.11.2018 k rukám matky pod následkom straty výhody splátok. Zročné výživné na maloletú C. P. W., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 10.563,56 €, uložil otcovi povinnosť splácať v 500,- € mesačných splátkach, počnúc dňom 01.11.2018 k rukám matky, pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku súd prvej inštancie návrh otca na samostatné určenie školného zamietol. Ďalším výrokom súd prvej inštancie konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností zastavil. Súd prvej inštancie protinávrh matky o určenie začiatku platenia výživného zamietol. Samostatným výrokom súd prvej inštancie návrhy otca na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom podaným na súd prvej inštancie dňa 5.5.2015 žiadal otcu o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k oboj maloletým deťom počas trvajúceho manželstva s odôvodnením, že rodičia maloletých detí, ktorí sú manželia, nežijú v spoločnej domácnosti a o ÚPP sa rodičia nevedia dohodnúť. Na pojednávaní konanom dňa 12.10.2017 otec uviedol, že je samostatne zárobkovo činná osoba, ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá. Taktiež uviedol, že jeho maloleté deti chcú tráviť čas aj s otcom, chcú sa s ním podeliť o informácie, chcú počuť aj jeho názor. Podľa otca deti hľadajú aj u neho rodičovskú výchovu, deti prejavujú svoju náklonnosť oboj rodičom, on miluje svoje dcéry a chýba mu radosť z vychovávanie detí pre postoj a každodenná rodičovská starostlivosť. Asi rok sa delil s matkou v starostlivosti o deti v pomere 50 : 50 a bola to preňho čistá radosť, pripravoval stravu deťom, robili spolu úlohy, cestovali električkou, chodili na tenis, čo mu posledné mesiace nie je umožnené, je matkou trestaný. Uviedol, že si vyživovaciu povinnosť plní podľa rozvodového rozsudku, predtým si neplnil k rukám matky, nakoľko podporoval svoje deti iným spôsobom, platil školné, ktoré sa každoročne menilo, výlety deťom aj účasť na súťažiach a poskytoval auto, ktoré matka s deťmi používali. Otec uviedol, že v r. 2013 poskytol matke 20.000,- € na špecifické veci výdavky na rodinu. V priebehu konania podal otec návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, poukázal na skutočnosť, že od 1/2014 do 6/2014 boli obe maloleté deti v striedavej osobnej starostlivosti oboj rodičov, v tomto období otec poskytol úhradu školného vo výške 2.470,54 €, a zároveň v priebehu r. 2015 a to celkovú úhradu 3.060,80 €, v r. 2013 poskytol matke sumu 20.000,- €, ktorá bola prioritne určená na plnenie vyživovacej povinnosti. Namietal matkou vyčíslené náklady na stravu a nápoje pre maloleté deti, keď sa javilo, že vyčíslenie je neprimerane vysoké 150,- € mesačne, aj suma školného je aktuálne nižšia než pred 4 rokmi. Právna zástupkyňa otca na pojednávaní uviedla, že za obdobie od 5/2015 do 14.7.2017 prispel otec maloletých detí, na maloletú L. sumou 2.511,94 €, na maloletú C. spolu sumou 1.836,94 €. Na záverečnom pojednávaní právna zástupkyňa otca navrhla zastaviť konanie s výnimkou výživného, vzhľadom k právoplatnosti rozvodového rozsudku, žiadala určiť výživné na maloletú L. v sume 200,- € mesačne a na maloletú C. v sume 150,- € mesačne od podania návrhu na súd od 5.5.2015 do právoplatnosti rozvodu a za to isté obdobie zaviazat' otca platením školného na deti, otec má záujem hradiť zdravotné náklady na deti v USA vo výške 100%, zrušiť uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia. Na dopyt sudkyne koľko zaplatil otec na výživné detí za rozhodné obdobie uviedla, že to nemá vyčíslené, na záver uviedla, že súhlasí so zaplateným výživným uvedeným právnou zástupkyňou matky.

3. Matka sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k veci písomne vyjadrila a uviedla, že žiada otcov návrh na ÚPP voči obom maloletým deťom v plnom rozsahu zamietnuť ako nedôvodný. Dňa 21.8.2015 zaslala matka do spisu písomné doplnenie vyjadrenia, v ktorom opätovne žiadala v celom rozsahu návrh otca zamietnuť, nakoľko sa pomery nezmenili, mala za to, že otcove príjmy sú veľmi nízke, respektíve pod hranicou minima. Matka maloletých detí dňa zaslala do spisu písomnú žiadosť o prerušenie konania / č.1. 600/. Na pojednávaní matka uviedla, že súhlasí so zastavením konania okrem výživného na maloleté deti, ktoré žiadala určiť vo výške po 500,- € mesačne od 12/2013 na každé z maloletých detí, nakoľko s rastom detí sa zvyšovali náklady na maloleté deti, školné mesačne predstavuje na maloleté deti na každé 433,- € mesačne a neodkladné opatrenie navrhla ponechať v platnosti. Tiež uviedla, že za obdobie od 5/2015 do 14.7.2017, otec prispel na výživu maloletej L. spolu s vymoženou sumou 2.570,64 € a na maloletú C. sumou 2.581,59 €. Matka žiadala určiť výživné za obdobie od 6.12.2013, kedy mohlo začať ex offo konanie o určenie výživného vzhľadom k nariadeniu neodkladného opatrenia. Matka s návrhom otca nesúhlasila, žiadala určiť výživné na maloleté deti počnúc 12/2013, nakoľko podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia dňa 6.12.2013 a žiadala ho určiť do právoplatnosti rozvodového rozsudku. Nevedela uviesť, prečo nepodala sama návrh na ÚPP voči maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva, uviedla, že si myslela, že súd automaticky začne konanie. Na pojednávaní matka uviedla, že len školné predstavuje na každé dieťa 433,- € mesačne, poukázala na žiadosť otca, aby deti jedli organickú stravu, ktorú im zabezpečuje, tá je však drahšia ako bežná.

4. Kolízna opatrovníčka na záverečnom pojednávaní uviedla, že zotrváva na rozhodnutí ako je uvedené v rozvodovom rozsudku a žiada určiť výživné na maloleté deti sumami 500,- € mesačne na každé dieťa, počnúc dátumom, ktorým určí súd a vo zvyšnej časti konanie zastaviť.

5. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 36 ods. 1, § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 1 až 3, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1, Zákona o rodine, § 162 ods. 1, písm. b), ods. 2, § 333 Civilného mimosporového poriadku a vecne tým, že v rámci skutočného stavu súd prvej inštancie zistil, že maloleté deti W.: L. M. a C. P. sa narodili z manželstva účastníkov konania, ktoré bolo uzatvorené dňa 1.5.2002. Rodičia maloletých detí nežijú v spoločnej domácnosti. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 27.4.2017 č.k. 25P/62/2014-1422 bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené, na čas po rozvode manželstva boli obe maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky, obaja rodičia maloleté deti zastupujú a spravujú ich majetok. Otec bol zaviazaný platením výživného na obe maloleté deti sumami po 500,- € mesačne, a styk otca s maloletými deťmi bol upravený konkrétnym spôsobom. Taktiež bola matke uložená povinnosť umožniť pravidelný kontakt otca s deťmi prostredníctvom služby prenášajúcej obraz a zvuk, v časti návrhu na uloženie zákazu vycestovania maloletých detí s otcom a vystaňovania s otcom maloletých detí súd konanie zastavil a uložil povinnosť obom účastníkom nahradiť trovy štátu. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.7.2017 vo výroku o rozvode manželstva v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava IV č.k. 25P 62/2014-1492 zo dňa 25.7.2017.

6. V rámci skutočného stavu súd prvej inštancie zistil, že matka maloletých detí je rozvedená, ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá. Od 10/2012 je matka zamestnaná na UK Bratislava s priemerným mesačným netto príjmom 1.200,- €, ako sama uviedla, taktiež poberá rodinné prídavky v sume 48,- € mesačne. Tiež ma uzatvorenú zmluvu na čiastočný úväzok s N. A. R. od X/XXXX / . S., F., kde jej priemerný mesačný netto príjem je 1.400,- €. Iný príjem nemá. Súd prvej inštancie uviedol, že doklady o výške príjmu otca sú súčasťou spisu.

7. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že maloleté deti W.: a to L. M. mala počas prvoinštančného konania 15 rokov, navštevuje QSI medzinárodnú školu v Bratislave a maloletá C. P. rovnako navštevuje uvedenú školu, mala 13 rokov. Deti sú v osobnej starostlivosti matky. Otec posielal výživné v zmysle rozvodového rozsudku, platí školné deťom. Matka vyčíslila výdavky na obe maloleté deti: v r. 2014 na maloletú L. na sumu 906,93 €, taktiež na maloletú C., v r. 2015 vyčíslila matka priemerné mesačné výdavky na maloletú L. a tiež maloletú C. v sume po 873,23 €, v r. 2016 to bolo 780,42 € podľa matky, v r. 2017 to bolo 741,24 € a v r. 2018 boli výdavky na jedno dieťa vo výške 736,92 €. Matka na pojednávaní uviedla, že dobrovoľnou brigádnickou činnosťou vyvažuje nedoplatky na školnom pre deti, keď otec poskytol úhradu školného a deťom zabezpečuje na žiadosť otca organickú stravu, ktorá je drahšia. Rozpis výdavkov na maloleté deti matka založila do spisu. Právna zástupkyňa otca namietala z výdavkov sumu, ktorá bola matkou vyčíslená na stravu a nápoje maloletých detí.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že je potrebné čiastočne upraviť výkon rodičovských práv a povinností voči obom maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva, nakoľko rodičia sa v tejto otázke nevedeli dohodnúť, nežili v spoločnej domácnosti, v období od 1/14 do 6/2014 vykonávali striedavú osobnú starostlivosť o maloleté deti, podľa otca v pomere 50:50. Súd prvej inštancie zistil, že medzičasom bolo ich manželstvo rozvedené rozsudkom Okresného súdu

Bratislava IV č.k. 25P/62/2014-1422 zo dňa 27.4.2017, a na čas po rozvode manželstva boli obe maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky, obaja rodičia maloleté deti zastupujú a spravujú ich majetok. Otec bol zaviazaný platením výživného na obe maloleté deti sumami po 500,- € mesačne, upravený styk otcovi s maloletými deťmi. Taktiež bola uložená povinnosť matke umožniť pravidelný kontakt otca s deťmi, prostredníctvom služby prenášajúcej obraz a zvuk, v časti návrhu na uloženie zákazu vycestovania maloletých detí s otcom a vystahovania s otcom maloletých detí súd konanie zastavil a uložil povinnosť obom účastníkom nahradiť trovy štátu. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.7.2017 v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava IV č.k. 25P/62/2014-1492 zo dňa 25.7.2017. S prihliadnutím na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že odpadli dôvody na rozhodovanie súdu o osobnej starostlivosti o maloleté deti na čas do rozvodu manželstva, taktiež o práve zastupovania a spravovania majetku do rozvodu, či úprave styku, nakoľko takáto úprava je po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva možná až na čas po rozvode manželstva. Preto súd návrhu otca v tejto časti striedavej osobnej starostlivosti nevyhovet, ako nedôvodný ho zamietol. S prihliadnutím na skutočnosť, že otec podal návrh na súd na ÚPP dňa 5.5.2015, ktorým žiadal rozhodnúť o ÚPP voči maloletým deťom a o vzájomnej úhrade výdavkov na maloleté deti rodičmi, pričom matka vo svojom vyjadrení k ÚPP zo dňa 17.8.2015 žiadala návrh otca v celom rozsahu zamietnuť, následne žiadala určiť výživné, súd prvej inštancie dospel k záveru, že je potrebné rozhodnúť len o výživnom na maloleté deti za rozhodné obdobie od 5.5.2015 / otcov návrh/ do právoplatnosti rozsudku vo výroku o rozvode manželstva, t.j. do 14.7.2017, nakoľko v rozhodnom období od podania tohto návrhu na súd t.j. odo dňa 5.5.2015 boli rodičia manželmi a nežili v spoločnej domácnosti. Preto súd stanovil výšku výživného na obe maloleté deti za obdobie od 5.5.2015 do právoplatnosti rozvodového rozsudku t.j. do 14.7.2017, spätne pred 5.5.2015 súd neurčil výživné, nakoľko matka nepodala samostatný návrh na určenie výživného a dňa 17.8.2015 žiadala otcov návrh okrem iného aj o výživnom na maloleté deti zamietnuť, pričom mala neodkladným opatrením určené výživné na obe maloleté deti spolu v sume 350,- € mesačne, a otec nesporne platil aj školné v QSI Bratislava, ktorú deti navštevujú. Súd prvej inštancie vzal do úvahy aj skutočnosť, že v roku 2014 boli obe maloleté deti v striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v pomere 50:50, z čoho logicky vyplýva, že aj otec mal obdobné náklady na výživu maloletých detí ako matka. Pri rozhodovaní o výške výživného prihliadol súd na skutočnosť a zistenie, že otec prispieval na školné obom maloletým deťom minimálne od r. 2012/13, hradil výlety, účasť na súťažiacich, pričom následne sa matka snažila aj osobnou účasťou a pomocou na organizácii rôznych podujatí v predmetnej škole, dosiahnuť zníženie výšky školného, čo sa jej aj podarilo, preto súd bol toho názoru, že pri celkovom záujme otca o maloleté deti je výživné v sume 500,- € mesačne na obe maloleté deti primerané veku a odôvodneným potrebám oboch maloletých detí, a zároveň primerané zárobkovým možnostiam a schopnostiam otca, ktorý je súkromným podnikateľom a jeho príjmy sú obsahom spisu, taktiež boli deklarované vo vyššie citovanom rozvodovom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. Vo výživnom je zohľadnené aj platenie školného na maloleté deti, a preto návrh otca na samostatné určenie platenia školného ako nedôvodné zamietol. Čo sa týkalo zročného výživného za rozhodné obdobie od 5.5.2015 do 14.7.2017 súd vzal do úvahy matkou potvrdené zaplatené výživné otcom na obe maloleté deti spolu s vymoženým výživným, t.j. na maloletú L. M. v sume 2.511,94 €, na maloletú C. P. spolu v sume 1.836,94 € a tieto čiastky odpočítal otcovi z celkovej dlžnej sumy na výživné maloletých detí /26 x 500 + al.č. - na L. M. zaplatená suma 2.511,94 € a na maloletú C. P. v sume 1.836,94 €/ . Zročné výživné povolil súd otcovi splácať v 500,- € mesačných splátkach, s prihliadnutím na celkový záujem otca o maloleté deti, ako aj skutočnosť, že otec za maloletými deťmi cestuje z USA, čím sa mu nesporne navyšujú náklady a spláca hypotéku. Súd zamietol vo zvyšnej časti návrh otca, ako napr. rozhodovanie o plnení povinnej školskej dochádzky deťmi, o ktoré rozhodnutie žiadal v návrhu, nakoľko nezistil, že by bolo sporné a tiež o spôsobe a mieste trávenia času rodiča s deťmi nepovažoval za potrebné rozhodnúť v konaní na čas do rozvodu manželstva, rovnako ani o voľnom prístupe detí k rodičovi. Čo sa týkalo návrhu na prerušenie konania v tejto časti súd návrh zamietol ako nedôvodný, nakoľko nie je v záujme maloletých detí, aby sa konanie zbytočne predlžovalo a rozhodnutie oddiaľovalo, išlo by o nevhodné konanie. Čo sa týkalo návrhov na zrušenie neodkladného opatrenia súd prvej inštancie bol názoru, že neodkladné opatrenia boli nariadené na čas do rozhodnutia o ÚPP voči maloletým deťom do rozvodu manželstva, v dôsledku čoho nie je potrebné rozhodovať o ich zrušení, preto návrh zamietol (§ 333 CSP).

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie k maloletým deťom podal otec maloletých detí prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces (ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku /ďalej len ako „CMP“/ v spojení s ustanovením § 365 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku /ďalej len ako „CSP“/) tým, že súd sa nevysporiadal v konaní so všetkými relevantnými skutočnosťami a neodôvodnil svoje úvahy smerujúce k rozhodnutiu, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia v otázke výšky výživného (zmätočnosť odôvodnenia spočíva aj v tom, že sumy uvádzané súdom prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nesedia so sumami, ktoré mali byť podľa súdu prvej inštancie započítané na výživné, v zmysle záverov na pojednávaní a ani jedna z týchto súm a spôsobov výpočtu nezodpovedá sume, ktorá je uvedená vo výroku, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ustanovenie § 2 ods. 1 CMP v spojení s ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) CSP) tým, že súd nesprávne ustálil výšku zročného výživného, pretože neprihliadol na otcom predložené dôkazy a na základe predložených listinných dôkazov nesprávne určil výšku zročného výživného, pričom odôvodnenie nekorešponduje s výrokom rozhodnutia o zročnom výživnom, súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) tým, že zamietol návrh otca na zrušenie nariadených predbežných opatrení resp. neodkladných opatrení. Pokiaľ ide o výrok o určení výšky výživného (§ 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP) tento otec napadol odvolaním z dôvodu, že v odôvodnení rozsudku na strane 9 súd prvej inštancie ohľadom vyživovacej povinnosti otca uviedol nasledovne: „ P. U. Z. Z. O. súd na A. Q. J., Ž. U. O. na Š. U. M. V. M. U. P. XXXX/XX, I. Z., Ú. na A., O. G. A. M. A. Q. U. Ú. Q. O. na U. P. O. Z. O. Š. V. J. Z. Š.É., Č. A. B. Q. O., preto A.Ú. K. E. G., Ž. O. R. J. U. U. M. V. B. Z. Z. A. XXX,-N. M. na U. M. V. O. Z. Q. U. O. U. M. V. Q. J. O. J. M. Q. A. U., C. B. A. O. Q. B. O. A. U. A., taktiež K. V. Z. Z. R. P. C. Z. na Okresnom A. K. T. Z. Z. B. J. Q. O. Š. na M. V., Q. preto G. U. na A. F. O. Š. Q. G. J..“. V prvom rade otec dal do pozornosti odvolacieho súdu, že úvahy súdu prvej inštancie týkajúce sa ustálenia výšky vyživovacej povinnosti otca sú zhrnuté v dvoch vetách bez bližšieho ozrejmnia, akým spôsobom súd dospel k záveru vo výroku o výške výživného (najmä nie je zrejmé, aké výdavky na maloleté deti súd zohľadňoval a aké sú príjmy rodičov a ich podiel na starostlivosti o maloleté deti). Toto odôvodnenie je všeobecné, nevyplýva z neho nepochybne vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej a neobsahuje žiadnu preskúmateľnú úvahu súdu, ktorá viedla k prijatému záveru. Absencia týchto skutočností má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia v tejto časti. Z výšky školného na jednotlivé školské roky vyplýva, že školné sa každoročne podstatne mení, a preto otec v konaní pred súdom prvej inštancie navrhol, aby bola povinnosť uhrádzať náklady na školné upravená osobitným výrokom. Okrem toho v tomto konaní nejde o určenie výšky výživného do budúcnosti, kde nie je jasne predvídateľné, ako sa bude výška školného meniť. Naopak, ide o určenie výživného za minulý čas a sumy školného za jednotlivé školské roky spadajúce do obdobia, za ktoré je výživné určované, sú známe. Preto považuje otec za efektívne a spravodlivé, aby bolo uhrádzanie školného upravené samostatným výrokom. Takáto úprava sa neprieči žiadnemu právnemu predpisu, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby v tejto otázke rozhodol tak, ako je uvedené v odvolacom petite. Školné maloletých detí sa medziročne za posudzované obdobie podstatne menilo, dôkazom čoho je výška školného stanovená QSI International School of Bratislava na školský rok 2014/2015 vo výške 11.400,- USD (8.702,- €), čo predstavuje približne 362,58 € na mesiac na jedno maloleté dieťa a na jedného rodiča a výška školného za školský rok 2016/2017 vo výške 5.000,- USD (4.460,- €), čo predstavuje približne 185,83 € na mesiac na jedno maloleté dieťa a na jedného rodiča. V prípade, že sa súd nestotožní s názorom otca ohľadom osobitného výroku vo vzťahu ku školnému, možno na základe výšky školného za školské roky 2014/2015 až 2016/2017 skonštatovať, že priemerná výška školného je 6.549,33 € za rok, čo činí priemerne 272,89 € na mesiac na jedno maloleté dieťa, t.j. 136,44 € na jedného rodiča v tomto období. V tejto súvislosti otec poukázal tiež na to, že sa podieľal v rozhodnom období na platení školného, a to v školskom roku 2015/2016 celkovo sumou 3.591,28 €, ako to vyplýva aj z potvrdenia školy zo dňa 07.09.2017 predloženého matkou na pojednávaní dňa 12.10.2017. Otec taktiež v rámci svojho odvolania uviedol, že poukazuje aj na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej je bežná výška výživného určovaná v rozmedzí 20 - 25 % z čistého príjmu povinného rodiča, ktorá je následne delená medzi vyživované deti. Súd neodôvodnil z akého dôvodu sa odklonil od ustálenej súdnej praxe a stanovil vyživovaciu povinnosť otcovi vo výške až do výšky okolo 50 % z príjmu otca, teda na takmer dvojnásobok bežnej výšky výživného priznávaného súdmi. Okrem toho aj samotný kolízny opatrovník na pojednávaní dňa 13.11.2018 spochybnil, prečo matka žiada určenie výšky výživného v sume 500,- € mesačne na jedno maloleté dieťa, keď aj podľa jej výpočtu priemerné mesačné náklady na jedno maloleté dieťa za rozhodné obdobie sú vo výške 413,- €. Matka uviedla, že rozdiel je len „ C. Z. ako sú reálne mesačné náklady na jedno maloleté dieťa. Avšak výsledná suma rozdielu predstavuje sumu 174,- € mesačne na obe maloleté deti, čo iste nemožno považovať za zanedbateľný rozdiel. Inými slovami, súdom priznané výživné je vyššie ako matkou preukázané náklady na maloleté deti (a to bez

ohľadu na spornosť, či účelnosť niektorých z nich). Otec poukázal tiež na fakt, že matka si vo vzťahu k výžive maloletých detí uplatňuje zjavne prehnane vysoké výdavky na ich stravu odôvodňujúc to žiadosťou otca o zabezpečenie špeciálnej stravy. Túto skutočnosť otec opakovane odmietol. Matka nepreukázala, že by ju otec o takéto niečo naozaj žiadal. Za podstatnú považuje otec tiež skutočnosť, že otec má okrem výdavkov na iné svoje odôvodnené potreby aj výdavky spojené s realizáciou styku s maloletými deťmi a realizáciou práva na starostlivosť a výchovu maloletých detí. Otec musí vždy na územie Slovenskej republiky za týmto účelom pricestovať, pričom s cestou na územie Slovenskej republiky sú spojené značné náklady na zaobstaranie leteniek, buď zo Spojených štátov amerických alebo z Ugandy. Ak pri určení výšky výživného súdom nie je zohľadnená okolnosť nevyhnutných výdavkov povinného rodiča, ktoré musí vynaložiť, aby mohol realizovať jednak súdom určený pravidelný styk so svojimi maloletými deťmi a jednak právo podieľať sa cez osobný kontakt na starostlivosti a výchove svojich maloletých detí, dochádza k neoprávnenému zásahu do práva dieťaťa a povinného rodiča udržiavať pravidelné osobné kontakty a práva rodiča podieľať sa osobne na výchove dieťaťa. Za správny sa považuje postup súdu, v rámci ktorého súd pri určovaní výšky výživného, ako na nevyhnutné prihliada aj na výdavky povinného rodiča spojené s realizáciou styku s maloletým dieťaťom a práva na osobnú výchovu dieťaťa, a to osobitne v prípadoch, keď miesto obvyklého pobytu maloletých detí nie je miestom obvyklého pobytu povinného rodiča. Celkovo by mal otec okrem výživného uhradiť len čo sa týka nevyhnutných výdavkov spojených s realizáciou styku s maloletými deťmi ročne sumu vo výške približne 11.050,- € pri priemernom ročnom čistom príjme otca za roky 2015-2017 vo výške 19.055,- €. Výživné v súdom prvej inštancii určenej výške predstavuje nepríjemný zásah do práva otca na udržiavanie pravidelných osobných kontaktov s maloletými deťmi a do práva podieľať sa osobne na výchove svojich detí, a teda k porušeniu jeho základného práva podľa článku 41 ods. 4 Ústavy SR na starostlivosť o deti a ich výchovu. Výšku výživného je potrebné posudzovať aj s ohľadom na právo rodiča vychovávať svoje dieťa a prihliadať aj na osobitosti vzťahu medzi rodičom a dieťaťom. Otec v rámci svojho odvolania namietal aj výrok o zročnom výživnom, pričom uviedol, že súd prvej inštancie vo vzťahu k výroku o zročnom výživnom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Napriek tomu, že otec predložil súdu relevantné písomné dôkazy, preukazujúce, že na výživné za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 bola uhradená z jeho strany vyššia suma, než súd prvej inštancie započítal na dlžnú sumu zročného výživného, súd dôkazy nevzal do úvahy len z dôvodu, že matka na pojednávaní dňa 13.11.2018 nepotvrdila prijatie finančných prostriedkov vymožených v prospech maloletých detí, na základe uznania a výkonu rozhodnutia, t.j. uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2013-24 zo dňa 10.12.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/386/2016-606 zo dňa 13.09.2016 - v Spojených štátoch amerických, hoci otec preukázal, že finančné prostriedky na výživu maloletých detí boli v ich prospech nepochybne od neho vymožené. Otec je tak nútený uhradiť výživné za to isté obdobie vo vyššej sume, než aké mu bola určená rozhodnutím súdu. S ohľadom na predbežnú vykonateľnosť rozhodnutí o výživnom, ako aj na skutočnosť, že podľa ustanovenia § 78 ods. 2 Zákona o rodine „Ak dôjde k zrušeniu alebo zníženiu výživného pre maloleté dieťa za uplynulý čas, spotrebované výživné sa nevracia“, a na predpokladanú dĺžku doby do času právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške výživného za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 je zrejmé, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zasahuje vo výraznej miere do majetkovej sféry otca. Aj keby totiž došlo k určení výšky výživného vrátane správneho určenia výšky zročného výživného za minulý čas, pokiaľ by došlo k spotrebovaniu výživného zaplateného na základe napadnutého rozhodnutia, ako aj výživného uhradeného v Spojených štátoch amerických, otec nebude mať možnosť domáhať sa vrátenia sumy výživného zaplateného nad rámec určeného výživného. Otec ku dňu vyhlásenia napádaného rozhodnutia súdu prvej inštancie preukázal, že k 05.10.2018 uhradil na výživné na maloleté deti na území Spojených štátov amerických sumu 2.147,40 USD. Aktuálne ku dňu podania odvolania zaplatenie tejto sumy nebolo žiadnym spôsobom reflektované vo výroku o zročnom výživnom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zročného výživného je zároveň nesprávne z uvedených dôvodov: Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 13.11.2018 žiadal matku aj otca, aby vyčíslili, koľko otec zaplatil na výživné na každé z maloletých detí zvlášť za rozhodné obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017. Právny zástupca otca uviedol, že na L. bolo za rozhodné obdobie zaplatené 2.511,94 € a na C. 1.836,94 €, avšak zdôraznil, že v týchto sumách nie sú započítané sumy výživného vymožené v exekučnom konaní na území SR, ako ani v Spojených štátoch amerických, ide o sumy, ktoré otec zaplatil sám dobrovoľne. (od 24:30 min. zvukového záznamu z pojednávania). Matka uviedla, že otec v rozhodnom období zaplatil sumu na maloletú L. vrátane prostriedkov, ktoré boli vymožené exekúciou na Slovensku, zaplatil sumu 2.570,64 € a na maloletú C. zaplatil otec v tomto rozhodnom období vrátane exekúcie vedenej na Slovensku sumu 2.581,59 €. (od 25:25 min. zvukového záznamu z pojednávania). Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 13.11.2018 uviedol: „ M. E. F., Ž. B. J. X.XXX,XX €. Q. na C. X.XXX,XX €. M.: „, E. K. G.N. Č..“.

(od 54:18 min. zvukového záznamu z pojednávania). Súd následne overoval, či právny zástupca otca súhlasí so sumami vyčíslenými matkou ako zaplateného výživného (dobrovoľne zaplatené výživné a výživné vymožené exekúciou na území SR): „Na U. A.: A. A. J. Z. F. O. M.?“ (od 57:44 min. zvukového záznamu z pojednávania). S ohľadom na tieto okolnosti nie je zrejmé ako súd dospel k výslednej sume ročného výživného, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd mal započítať na sumu ročného výživného iba zaplatené sumy uvedené na pojednávaní právnym zástupcom otca, ktoré však nezohľadňovali sumy výživného uhradené za rozhodné obdobie cestou exekučného konania tak v Slovenskej republike, ako aj v Spojených štátoch amerických, a ktorých úhrada bola súdu prvej inštancie ku dňu vyhlásenia rozhodnutia preukázaná. Navyiac samotná matka na pojednávaní uviedla vyššie sumy zaplateného výživného, než aké súd uvádza, že započítala na výslednú sumu ročného výživného (48. ods. rozsudku). Okrem toho otec poukázal na skutočnosť, že sumy uvedené vo výroku rozhodnutia ako ročné výživné nekorešponujú so spôsobom výpočtu uvedeného v odôvodnení rozsudku (26 x 500 mínus 2.511,94 nie je 10.574,51 € a 26 x 500 mínus 1.836,94,-€ nie je 10.563,56 € - 48. ods. rozsudku). Súd prvej inštancie teda nielenže nesprávne určil sumu na každé maloleté dieťa, ktorú je potrebné započítať na sumu ročného výživného, ale aj nesprávne vypočítal samotné ročné výživné. Pokiaľ ide o výrok o zamietnutí návrhu otca na zrušenie neodkladných opatrení (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) otec poukázal na to, že v doterajšom konaní boli nariadené nasledujúce neodkladné opatrenia: Uznesením Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2013-24 zo dňa 10.12.2013 v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného/predbežného opatrenia: „Súd G. O. U., C. J. M. V.: L. M. W., G.. X.XX.XXXX Q. M. C. P. W., G.. X.XX.XXXX na Č. V. P. U. P. Q. Ú. O. Q. O. Z. U. M. V. V. U. A. M. Q. U. B. O. O. na Z. M. L. M. W. A. XXX,- N. M., Q. na Z. M. C. P. A. XXX,- N. M.Č., F. U. O. V. XX.XX.XXXX, C. A. B. U. O. J. C. P. M. Z. V. XXteho V. Z. M. Z.. Súd G. O. U., C. na Č. V. P. M. N. F. A. U. A. M. V.: L. M. W., G.. X.XX.XXXX Q. C. P. W., G.. X.XX.XXXX E., Ž. U. M. O. Z. A. A. V. A. C. E. Z. C. P., Z. Z. A. U. X.XX I. V. XX.XX I., Q. E. Z. E., Ž. A. U. U. M. V. Z. Z. A. Č., O. K. M. Q. Z. A. Č. Z. U. V. A. M. O. B. K.. Súd F. U. O. J. A. Z. A. U. M. V.: L. G. M. W., G.. X.XX.XXXX Q. C. P. W., G.. X.XX.XXXX M. Ú. A., K. A. M.“. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/386/2016-606 zo dňa 13.09.2016 v konaní o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.12.2013, č.k. 37P/325/2013-24: „F. A. O. T. A. Z. Z. U. O. Ú. A. U. A. M. V. L. M. W., G.. XX.XX.XXXX Q. C. P. W., G.. XX.XX.XXXX A. Z. Z. U. J. M. V. Q. Z. O. U. M. E., Ž. V. P. U. Ú. O. Q. O. P. C. M. V. na Č. V. P. U. Ú. O. Q. O. P. C. M. V. na Č. V. P. A. M. V. L. M. W., G.. XX.XX.XXXX Q. C. P. W., G.. XX.XX.XXXX J. V. U. A. M. Q. U. B. O. O. na Z. M. L. M. A. XXX,- N. M. Q. na Z. M. C. P. A. XXX,- N. M., F. U. O. V. XX.XX.XXXX, C. A. B. O. J. C. P. M., Z. V. XX-E. V. Z. M. Z. Z. J. G. Č. A. F. A. O. T. O.“. F. C. A. Z. K. Č.. C.. XXCoP XXX/XXXX-XXX J. V. XX.XX.XXXX Z. C. U. U. proti F. Okresného A. K. T., Č.. C.. XXP XXX/XXXX-XX J. V. XX.XX.XXXX: „F. A. O. A. A. Z. G. Č. M. E., Ž. V. P. U. Ú. O. Q. O. C. M. V. na Č. V. P. A. J. A. U. A. M. L. M., G.. XX.XX.XXXX Q. C. P., G.. XX.XX.XXXX. E. A. M. F. Okresného A. K. T., Č.. C.. XXP XXX/XX-XX J. V. XX.XX.XXXX Z. A. A. F. C. A. Z. K., Č.. C.. XXCoP XXX/XX-XXX J. V. XX.XX.XXXX Z. Č. Ú. A.“. F. Okresného A. K. T. Č.. C.. XXP XXX/XXXX-XXX J. V. XX.XX.XXXX: „Súd G. O. U., C. A. V. O. P. Z. Z. Ú. O. Q. O. Z. M. V. na Č. V. P. M. V. F. M. M. V. W.: L. M., G.. X.XX.XXXX Q. C. P., G.. X.XX.XXXX O. T. U. M. V. U. J. A., Š. O., Q. Q. C. O. M. V. M. Ú. A. P., Q. E. Z. C. O. V. C. M. Z. C. P. O. N. C.“. F. C. A. Z. K. Č.. C.. XXCoP XXX/XXXX-XXX J. V. XX.XX.XXXX Z. C. U. U. proti F. Okresného A. K. T. J. V. XX.XX.XXXX, Č.. C.. XXP XXX/XXXX-XXX: „F. A. O. A. Z. G. Č. M. E., Ž. V. F. C. U. A. M. V. W.: L. M., G.. XX.XX.XXXXš Q. C. P., G.. XX.XX.XXXX, O. T. A. A. Z. C. C. E. Z. P. Z. Š. Q. Z. G. Z. Č. U. XX.XX I. V. XX.XX I.. A. Č.. Z. E. P. M. F. C. A. Z. K. Č.. C.. XXCoP/ XXX/XXXX-XXX J. V. XX.XX.XXXX, C. súd J. A. U. A. M. V. W.: L. M., G.. XX.XX.XXXX, Q. C. P., G.. XX.XX.XXXX. M. B. O. Z. F. Č. M. V. na C. A. U. O. Q. E. C. O. T. A. A. J.“. Nová právna úprava sporového aj mimosporového súdneho konania (vzťahujúca sa v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 CMP v spojení s § 471 ods. 1 CSP aj na predbežné opatrenia nariadené za účinnosti OSP) zmenila koncepciu predbežných opatrení, resp. neodkladných opatrení v zmysle, že tieto už ex lege nezanikajú skončením konania vo veci samej, ale len uplynutím času (ak ich súd limitoval) alebo na základe zrušenia súdom. Preto otec v súlade s ustanovením § 363 CMP, § 2 ods. 1 CMP v spojení s § 335 ods. 1 a 3 CSP a § 336 ods. 4 CSP, zohľadňujúc skutočnosť, že trvanie predbežných resp. neodkladných opatrení bolo naviazané na konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu, v záujme právnej istoty prvoinštančný súd žiadali, aby v rozhodnutí o veci samej zrušil samostatným výrokom nasledujúce predbežné opatrenia: Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2013-24 zo dňa 10.12.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/386/2016-606 zo dňa 13.09.2016; (zverenie a výživné). Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2014-58 zo dňa 26.08.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/526/2014-110 zo dňa 19.11.2014; (zákaz styku). Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 51P/123/2015-149 zo dňa 28.08.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/196/2016-447 zo dňa 18.05.2016 (A. kontakt).

Prvoinštančný súd návrhu nevyhovel s odôvodnením, že neodkladné opatrenia boli nariadené na čas do rozhodnutia o úprave rodičovských práv a povinností voči maloletým deťom do rozvodu manželstva, v dôsledku čoho nie je potrebné rozhodovať o ich zrušení, a preto návrh zamietol. Toto odôvodnenie nepovažujeme za dostatočné. Nie je z neho zrejmé, ktorú skutočnosť považuje súd prvej inštancie za rozhodujúcu pre zánik účinnosti vyššie uvedených rozhodnutí a nie je ani zrejmé, o akú právnu úvahu tento svoj záver opiera. Otec poukázal tiež na skutočnosť, že na základe rozhodnutia vyššie uvedeného pod bodom 1. sú vedené dve exekučné konania, jedno na území Slovenskej republiky a druhé na území Spojených štátov amerických a len na základe napádaného rozhodnutia nepovažuje za možné dosiahnuť zastavenie týchto konaní. Zároveň otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 234 ods. 2 CSP požiadal odvolací súd o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu elektronickými prostriedkami. Na základe vyššie uvedeného odvolaciemu súdu v zmysle § 363 CSP navrhol, aby vydal nasledovný rozsudok: Rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015- 1102 sa v napadnutej časti mení tak, že: Otec je povinný prispievať na výživu maloletej L. M. W., nar. X.XX.XXXX výživným vo výške 250,- € mesačne a na výživu maloletej C. P. W., nar. X.XX.XXXX výživným vo výške 250,- € mesačne, u oboch za rozhodné obdobie 05.05.2015 do 14.07.2017, ktoré výživné je povinný platiť k rukám matky maloletých detí, vždy do 15-teho dňa v mesiaci. Otec a matka sú povinní podieľať sa na hradení školného za maloletú L. M. W., nar. X.XX.XXXX a za maloletú C. P. W., nar. X.XX.XXXX v škole QSI INTERNATIONAL SCHOOL OF BRATISLAVA, každý rovnakým dielom, a to za mesiace máj 2015 až august 2015 sumou vo výške 169,17 € na mal. L. M. W. a vo výške 169,17 € na mal. C. P. W. za školský rok 2015/2016 sumou vo výške sumou vo výške 181,29 € na mal. L. M. W. a vo výške 181,29 € na mal. C. P. W., za školský rok 2016/2017 sumou vo výške 92,92 € na mal. L. M. W. a vo výške 92,92 € na mal. C. P. W., ktoré na neho pripadajúce mesačné školné je otec povinný platiť k rukám matky maloletých detí, vždy do 15-teho dňa v mesiaci. Zročné výživné na maloletú L. M. W., nar. X.XX.XXXX je otec povinný splácať v 150,- € mesačných splátkach počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Zročné výživné na maloletú C. P. W., nar. X.XX.XXXX je otec povinný splácať v 150,- € mesačných splátkach počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Súd zrušuje Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2013 -24 zo dňa 10.12.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/386/2016-606 zo dňa 13.09.2016; (zverenie a výživné), Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2014 -58 zo dňa 26.08.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/526/2014-110 zo dňa 19.11.2014; (zákaz styku), Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 51P/123/2015-149 zo dňa 28.08.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/196/2016-447 zo dňa 18.05.2016. (A. kontakt).

11. Matka sa vyjadrila k odvolaniu otca a uviedla, že považuje za dôležité poukázať na skutočnosť, že aj napriek predbežnej vykonateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku o výživnom, t.j. v časti výroku I., II. a III., ktorými bol otec zaviazaný zaplatiť k rukám matky za rozhodné obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 zročné výživné na maloletú L. vo výške 10.574,51 € prostredníctvom 500,- € mesačných splátok - počnúc dňom 01.11.2018 a zročné výživné na maloletú C. vo výške 10.563,56 € prostredníctvom 500,- € mesačných splátok - počnúc dňom 01.11.2018, otec odo dňa nadobudnutia predbežnej vykonateľnosti rozsudku vo výrokoch o výživnom, t.j. od 27.05.2019 si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z rozsudku neplnil a na zročné výživné maloletým deťom k rukám matky k dnešnému dňu nezaplatil riadne a včas ani jednu splátku. Otec si povinnosť splácať zročné výživné na maloleté deti uložené mu predbežne vykonateľným rozsudkom neplnil ani len sumou, ktorú považuje za primeranú, a ktorú uvádza v závere svojho odvolania ako sumu, na ktorú navrhuje byť zaviazaný rozhodnutím odvolacieho súdu. Matka má za to, že z konania otca je evidentné, že otec zjavne zneužíva situáciu, kedy na území Slovenskej republiky nemá majetok či príjmy, a preto nie je možné, aby sa matka voči nemu na území Slovenskej republiky úspešne domáhala vedenia exekúcie na zročné výživné na podklade predbežne vykonateľného rozsudku. Nakoľko otec najneskôr v deň po nadobudnutí predbežnej vykonateľnosti rozsudku nezaplatil k rukám matky splátku zročného výživného na každé z maloletých detí vo výške 500,- €/mesačne (t.j. 1.000,- €/mesačne na obe maloleté deti) počnúc dňom 01.11.2018, v zmysle výroku II. a III. rozsudku otec stratil výhodu splátok, na základe čoho sa zročné výživné na maloleté deti dňa 28.05.2019 (deň nasledujúci po nadobudnutí predbežnej vykonateľnosti rozsudku) stalo splatné v celej jeho rozsudkom priznanej výške. Otec k dnešnému dňu na zročnom výživnom pre maloletú L., na ktorého úhradu bol zaviazaný rozsudkom vo výške 10.574,51 €, uhradil nasledovné sumy (ide o príspevky na výživné, ktoré otec v tomto konaní netvrdil, alebo nepreukázal, pričom ich úhrada bola preukázaná až v trestnom konaní vedenom proti otcovi ako obžalovanému pred súdom prvej inštancie pod sp.zn. 2T/51/2015, alebo až po vyhlásení rozsudku, a preto ich matka akceptuje a žiada započítať na zročné výživné): 12/2015 - basketbal - vo výške 25,- €, 02/2016 - školská

aktivita - vo výške 300,- €, 10/2016 - topánky - vo výške 100,- €, 03/2017 - príspevok - vo výške 350,- €, 10/2017 - príspevok - vo výške 30,- €, 12/2018 - 916,03 € (1/2 z 1.832,06 €) - vymožené z majetku otca na území USA, na základe výkonu rozhodnutia prostredníctvom Centra pre výživné na deti štátu NY v spolupráci s Centrom pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže, Bratislava. Otec k dnešnému dňu dlží na zročnom výživnom pre maloletú L. sumu vo výške 8.853,48 € (t.j. 10.574,51 € - 916,03 € - 25,- € - 300,- € - 100,- € - 350,- € - 30,- €). Otec k dnešnému dňu na zročnom výživnom pre maloletú C., na ktorého úhradu bol zaviazaný rozsudkom vo výške 10.563,56 €, uhradil nasledovné sumy: 12/2018 - 916,03 € (1/2 z 1.832,06 €) - vymožené z majetku otca na území USA na základe výkonu rozhodnutia prostredníctvom Centra pre výživné na deti štátu NY. Otec k dnešnému dňu dlží na zročnom výživnom pre maloletú C. sumu vo výške 9.647,53 € (10.563,56 € - 916,03 €). Podľa ustanovenia § 76 ods. 3 Zákona o rodine: V prípade omeškania povinného s plnením výživného určeného rozhodnutím súdu, má oprávnený právo požadovať úroky z omeškania z nezaplatenej sumy podľa predpisov občianskeho práva. Podľa ustanovenia § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka: Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Zákon o rodine vo vyššie citovanom ustanovení viaže právo oprávneného žiadať úroky z omeškania na nezaplatenie výživného určeného súdnym rozhodnutím. Znenie uvedeného ustanovenia nevyžaduje, aby bolo súdne rozhodnutie právoplatné. Z uvedeného možno vyvodiť logický záver, že ak rozhodnutie o výživnom je zo zákona predbežne vykonateľné, pričom to platí pre všetky druhy výživného, pre výživné určené do budúcnosti, ako aj zročné výživné, a teda predbežne vykonateľný rozsudok sa stáva exekučným titulom bez ohľadu na to, či bolo proti nemu podané odvolanie, oprávnený má právo požadovať úroky z omeškania aj z výživného, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté právoplatne. Je nanajvýš spravodlivé, aby odvolací súd v prípade, že rozsudok potvrdí, prípadne rozsudok zmení vo výške výživného zmení, sankcionoval otca za ignorovanie povinnosti vyplývajúcej mu z predbežne vykonateľného rozsudku a to za celé obdobie omeškania s platením zročného výživného. Nakoľko právna úprava úrokov z omeškania bola začlenená do Zákona o rodine, ide o rodinnoprávny a nie občianskoprávny nárok. Sme toho názoru, že o úrokoch z omeškania z neplatenia výživného pre maloleté dieťa môže dokonca súd začať konanie aj bez návrhu a z úradnej povinnosti. Na základe vyššie citovaných ustanovení právnych predpisov matka požaduje od otca zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej sumy zročného výživného na maloletú L. vo výške 8.853,48 € od 28.05.2019 (t.j. deň nasledujúci po márnom uplynutí lehoty určenej na riadne a včasné plnenie) do zaplataenia a zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej sumy zročného výživného na maloletú C. vo výške 9.647,53 € od 28.05.2019 (t.j. deň nasledujúci po márnom uplynutí lehoty určenej na riadne a včasné plnenie) do zaplataenia. Matka nesúhlasí s tvrdením otca o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výživného. Matka naopak považuje rozsudok súdu prvej inštancie za riadne odôvodnený, a teda preskúmateľný. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku (odseky 1 až 33 odôvodnenia rozsudku), súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie a pri svojom rozhodovaní vychádzal z podstatných dôkazov preukazujúcich najmä zverenie maloletých detí do osobnej starostlivosti matky; vek maloletých detí; náklady matky, resp. výdavky na odôvodnené potreby maloletých detí; príjem matky a príjem otca maloletých detí a rozsah príspevkov otca na výživu maloletých detí uhradených ako školné a rozsah výživného vymoženého na základe exekúcie na podklade exekučného titulu - neodkladné opatrenia - uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.12.2013, č.k. 37P/325/2013-24 a to všetko v súvislosti s rozhodným obdobím od 05.05.2015 do 14.07.2017. V odseku 48 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie zhrnul skutkový stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania (pričom závery z vykonaného dokazovania podľa názoru matky súd prvej inštancie riadne špecifikoval v odseku 1 až 33 odôvodnenia rozsudku) a s poukazom na príslušné právne predpisy (odsek 34. až 47. odôvodnenia rozsudku) súd prvej inštancie zdôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré sa matke javí ako zrozumiteľné a logické. Argumentáciu otca ohľadom osobitného výroku rozsudku o povinnosti otca hradiť školné (t.j. mimo výroku o výživnom) matka považuje za absolútne neopodstatnenú a to bez ohľadu na to, či ide o rozhodovanie súdu o výške bežného výživného do minulosti alebo rozhodovanie o výške bežného výživného do budúcnosti. Výživným pre maloleté deti sa rozumie náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb maloletých detí, medzi ktoré jednoznačne patria aj náklady na školné. Osobitný výrok o povinnosti otca platiť školné by bol podľa názoru matky nezákonný. Otec mal, resp. má povinnosť prispievať na náklady maloletých detí, vrátane školného v rámci bežného výživného. Argumentácia otca ohľadom osobitného výroku o povinnosti hradiť školné je navyše absolútne nepresvedčivá, nevyplýva z nej žiadna relevantná a závažná skutočnosť, ktorá by osobitný výrok o povinnosti hradiť školné (mimo výroku o výživnom) legitimizovala a to o to viac, keď konkrétna výška školného za rozhodné obdobie (5/2015 do 14.07.2017) je známa, nemenná

a v celom rozsahu uhradená. Pokiaľ sa týka tvrdenia otca, že sa v rozhodnom období podieľal na úhradách školného, a to v školskom roku 2015/2016 celkovo sumou 3.591,28 € (ako to vyplýva aj z potvrdenia školy zo dňa 07.09.2017), uvedené tvrdenie otca matka nespochybuje, pričom sama na pojednávaní pred súdom prvej inštancie žiadala úhrady školného zo strany otca (za rozhodné obdobie) započítať zo zročným výživným, čo súd prvej inštancie aj urobil. Argumentácia otca ohľadne údajnej ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej je bežná výška výživného určovaná v rozmedzí 20 - 25 % z čistého príjmu povinného rodiča neobstojí. Už z povahy veci nemôže byť súdna prax v otázke bežnej výšky výživného na maloleté dieťa ustálená a teda zovšeobecnená, keďže jej určenie je výsledkom posúdenia individuálnych a jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktorý nemôže byť zároveň pravidlom pre iné prípady. Opačný výklad by bol v absolútnom rozpore s princípom rozhodovania súdu o otázkach maloletých detí, s prihliadnutím na najlepší záujem maloletých detí. V tejto súvislosti je možné poukázať na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR z 25.09.2019, sp.zn. 4Cdo/148/2019, ako aj iné rozhodnutia, na ktoré sa uvedené uznesenie odvoláva. Uvedené percentuálne rozmedzie slúži súdom výlučne ako pomôcka pri určovaní výživného, pričom nie je v žiadnom prípade pre súdy záväzná. Pri určovaní výšky výživného sa súd musí vysporiadať, tak ako vyplýva aj z vyššie špecifikovanej súdnej praxe, s okolnosťami každého jednotlivého prípadu a uvedené rozmedzie nemôže aplikovať automaticky. Vzhľadom na odôvodnené potreby maloletých detí, zárobkové a majetkové pomery oboch rodičov, ich možnosti ako aj schopnosti a celkovú životnú úroveň, by bolo nanajvýš nespravodlivé, aby súd zaviazal otca, ktorý je schopný platiť výživné vo výške stanovenej súdom prvej inštancie na výživné iba vo výške 25 % z jeho čistého mesačného príjmu, pokiaľ takéto výživné nezohľadňuje odôvodnené a preukázané náklady na maloleté deti. Ako vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške bežného výživného vychádzal z matkou preukázaných odôvodnených nákladov na maloleté deti. Pokiaľ tieto mesačné náklady vrátane školného boli v priemere za rozhodné obdobie vo výške 798,- €/mesiac/jedno maloleté dieťa, potom výška výživného 500,- €/mesačne/jedno maloleté dieťa, ktorou súd prvej inštancie zaviazal otca, je s poukazom na príjem otca a jeho možnosti a schopnosti v rozhodnom období, ako aj s poukazom na výlučnú osobnú starostlivosť matky o maloleté deti v rozhodnom období, absolútne primeraná. Otec v závere svojho odvolania proti rozsudku navrhuje, aby odvolací súd za rozhodné obdobie zaviazal otca mesačným výživným (mimo školného) na jedno maloleté dieťa vo výške 250,- €. Matka pred súdom prvej inštancie pritom mesačné náklady na odôvodnené potreby každého z maloletých detí (mimo školného) vyčíslila v celkovej výške 558,50 €, a zároveň ich aj riadne zdôvodnila a preukázala. Z matkou vyčíslených nákladov je zrejmé, že vzhľadom na vek maloletých detí (maloletá C. v rozhodnom období vo veku 10-12 rokov a maloletá L. v rozhodnom období vo veku 12-14 rokov) sú tieto náklady obvyklé, nie sú ničím výnimočné a v celom rozsahu vystihujú základné a odôvodnené potreby maloletých detí. Priemerná výška odôvodnených nákladov na základné potreby maloletých detí ako je strava, oblečenie, hygiena je súdu známa aj z jeho činnosti, a preto nie je ich vynaloženie potrebné dokazovať dokladmi z registračnej pokladnice a pod. Pokiaľ sa týka mesačných nákladov na stravu na jedno maloleté dieťa vo veku 10 -14 rokov vo výške 150,- €/mesačne (pričom tieto náklady zahŕňajú aj obedy počas školského týždňa), ide o náklady absolútne primerané, ktoré predstavujú náklady na stravné vo výške cca 5,- €/denne/na jedno maloleté dieťa. Matka má za to, že otcom navrhovaná výška výživného na každé z maloletých detí (250,- €) je preto zjavne neprimeraná preukázaným odôvodneným nákladom na maloleté deti (558,50 €), absolútne nezohľadňuje každodennú osobnú starostlivosť matky o maloleté deti a domácnosť, v ktorej spolu s deťmi v rozhodnom období žila. Otcom navrhovaná výška výživného dokonca nekorešponduje ani s vyčíslenými nákladmi na deti (mimo školného) v ich jednej polovici. Nie je možné súhlasiť s otcom, že náklady na maloleté deti je potrebné rozdeliť medzi oboch rodičov rovnakým dielom. Pri stanovovaní výšky výživného pre maloleté deti musí súd podľa názoru matky prihliadnuť nielen na celkové odôvodnené náklady na maloleté deti, ale aj na skutočnosť, že výlučne jeden z rodičov sa o deti a domácnosť osobne stará. Práca a osobná starostlivosť, ktorú jeden z rodičov poskytuje dieťaťu, ako aj osobná starostlivosť o domácnosť, v ktorej deti žijú, tvoria jednoznačne materiálne hodnoty zodpovedajúce príspevku druhého z rodičov, ktorý ich poskytuje v peniazoch. Argumentácia otca, že okrem výdavkov na vlastné odôvodnené potreby musí znášať navyše výdavky spojené cestovaním za účelom realizácie styku s maloletými deťmi, nemôže obstať. Pokiaľ otec žije tisícky kilometrov od miesta bydliska maloletých detí, je otázne, prečo sa nikdy nesnažil svoje bydlisko prispôbiť bydlisku detí, resp. tomu, aby bol schopný realizovať styk s maloletými deťmi bez toho, aby mu vznikli vysoké náklady na cestovanie a bez toho, aby maloleté deti boli ukrátené na výživnom. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že bezprostredne pred rozvodom žili obaja rodičia s maloletými deťmi na Slovensku, kde aj pracovali, pričom to bol práve otec, ktorý sa rozhodol vrátiť do USA. V tejto súvislosti je potrebné spomenúť tiež rozhodnutie - Uznesenie Najvyššieho súdu štátu New York, okres Ulster zo dňa 24.07.2014, na základe ktorého

boli maloleté deti vrátené matke na Slovensko (t.j. na miesto ich obvyklého pobytu) potom, čo s nimi otec bez súhlasu matky vycestoval do USA, s cieľom ich trvalého premiestnenia. Pokiaľ by odvolací súd pripustil, že pri rozhodovaní o výške výživného je potrebné zohľadniť aj výdavky spojené s cestovaním otca maloletých detí z USA na Slovensko a späť, takéto rozhodnutie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti výlučne v záujme otca, nie však v záujme maloletých detí, ktoré by prišli o časť výživného, ktoré má pokrývať výlučne ich bežné a ničím výnimočné potreby maloletých detí (okrem školného, ktoré neprímeranosť však otec v žiadnom prípade nenamieta, naopak s úhradou školného súhlasí). Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa argumentácia otca ohľadom údajného neprímeraného zásahu do práva otca na udržiavanie pravidelného osobného kontaktu s maloletými deťmi a práva otca podieľať sa osobne na výchove maloletých detí javí ako nanajvýš účelová. V rozhodnom období bolo navyše v platnosti predbežné opatrenie - uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.11.2014, č.k. 11CoP/526/2014-110, ktorým sa zakázal styk otca s maloletými deťmi, z dôvodu ich neoprávneného premiestnenia do USA bez súhlasu matky. Otec v tomto období nemal právo sa s deťmi stretávať a teda mu nemohli ani vzniknúť neprímerané výdavky spojené s realizáciou styku. K argumentácii otca ohľadne zmatečnosti odôvodnenia rozsudku a výroku o zročnom výživnom matka uviedla, že výška zročného výživného na každé z maloletých detí, tak ako bola uvedená v II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, bola uvedená správne, a to aj napriek tomu, že odôvodnenie rozsudku (na str. 9) nekorešponduje s jeho výrokom (vo vyjadrení sumy zročného výživného). Po riadnom oboznámení sa s odôvodnením rozsudku je naopak možné konštatovať, že výpočet výšky zročného výživného na každé z maloletých detí, uvedený vo výroku rozsudku, absolútne korešponduje so zisteným skutkovým stavom a premetnutým v odôvodnení. V II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie je zročné výživné na maloletú L. za rozhodné obdobie (od 05.05.2015 do 14.7.2017) vyčíslené správne a to sumou 10.574,51 €. Sumu zročného výživného vo výške 10.574,51 € súd vypočítal tak, že stanovené bežné mesačné výživné vo výške 500,- €/L. vynásobil počtom celých mesiacov rozhodného obdobia, k čomu pripočítal alikvotnú čiastku výživného za 26 dní mesiaca máj/2015 a 14 dní mesiaca júl/2017 a následne od tejto celkovej sumy odpočítal preukázané príspevky otca na maloletú L. v rozhodnom období, ktoré matka potvrdila vo výške 2.570,64 €. $(500,- € * 25 \text{ mes.}) + (500,- € : 31 \text{ dní} * 26 \text{ dní}) + (500,- € : 31 \text{ dní} * 14 \text{ dní}) - 2.570,64 € = 10.574,51 €$. V odôvodnení rozsudku (na str. 9) sa tak nachádza iba zjavná chyba v písaní, keď príspevok otca na maloletú L. zaplatený v rozhodnom období bol súdom v danej časti odôvodnenia vyčíslený iba vo výške 2.511,94 €, pričom správne mal byť vyčíslený vo výške 2.570,64 € (príspevok na školné v 12/2015 vo výške 1.486,50 € (t.j. % z 2.973,- €) + príspevok na školné v 1/2016 vo výške 309,14 € (t.j. % z 618,28 €) + suma vymožená exekútkou JUDr. Falisovou vo výške 785,95 € (t.j. % z 1.571,9 €)). Ako však vyplýva z vyššie uvedeného matematického výpočtu, súd prvej inštancie už vo výroku II. rozsudku operoval so správnou výškou príspevku otca na výživu maloletej L. (2.570,64 €). Súd prvej inštancie sa na príspevok otca na výživné maloletej L. (v správnej výške 2.570,64 €) odvoláva koniec koncov aj na str. 3 prvý odsek odôvodnenia rozsudku. Skutočnosť, že súd v prvej inštancie správne vo výroku rozsudku zohľadnil príspevok otca na maloletú L. vo výške 2.570,64 €, a že na str. 9 odôvodnenia rozsudku došlo iba k zjavnej chybe v písaní, potvrdzuje aj samotný zvukový záznam (na ktorý odkazuje aj otec maloletých detí v článku III. odvolania). V III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie je zročné výživné na maloletú C. za rozhodné obdobie (od 05.05.2015 do 14.7.2017) vyčíslené správne a to sumou 10.563,56 €. Sumu zročného výživného vo výške 10.563,56 € súd vypočítal tak, že stanovené bežné mesačné výživné vo výške 500,- €/C. vynásobil počtom celých mesiacov rozhodného obdobia, k čomu pripočítal alikvotnú čiastku výživného za 26 dní mesiaca máj/2015 a 14 dní mesiaca júl/2017, a následne od tejto celkovej sumy odpočítal preukázané príspevky otca na maloletú C. v rozhodnom období, ktoré boli vo výške 2.581,59 €. $(500,- € * 25 \text{ mes.}) + (500,- € : 31 \text{ dní} * 26 \text{ dní}) + (500,- € : 31 \text{ dní} * 14 \text{ dní}) - 2.581,59 € = 10.563,56 €$. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie (na str. 9) sa nachádza iba zjavná chyba v písaní, keď príspevok otca na maloletú C. zaplatený v rozhodnom období bol súdom v danej časti odôvodnenia vyčíslený iba vo výške 1.836,94 €, pričom správne mal byť vyčíslený vo výške 2.581,59 € (príspevok na školné v 12/2015 vo výške 1.486,5 € (t.j. % z 2 973 EUR) + príspevok na školné v 1/2016 vo výške 309,14 € (t.j. % z 618,28 €) + suma vymožená exekútkou JUDr. Falisovou vo výške 785,95 € (t.j. % z 1.571,9 €)). Ako však vyplýva z vyššie uvedeného matematického výpočtu, súd prvej inštancie v III. výroku rozsudku už operoval so správnou výškou príspevku otca na výživné maloletej C. (2.581,59 €). Súd prvej inštancie sa na príspevok otca na výživné maloletej C. (v správnej výške 2.581,59 €) odvoláva koniec koncov aj na str. 3 prvý odsek odôvodnenia. Skutočnosť, že súd prvej inštancie správne vo výroku rozsudku zohľadnil príspevok otca na maloletú C. vo výške 2.581,59 €, a že na str. 9 odôvodnenia rozsudku došlo iba k zjavnej chybe v písaní, potvrdzuje aj samotný zvukový záznam z posledného pojednávania pred súdom prvej inštancie (na ktorý odkazuje aj otec maloletých detí v článku III. odvolania). K argumentácii otca ohľadne čiastky vo výške 2.147,40 USD, ktorá mala

byť uhradená na výživné na území Spojených štátov amerických a údajne nebola započítaná na zročné výživné matka uviedla, že ku dňu vyhlásenia napádaného rozsudku otec preukázal, že uhradil na výživné na maloleté deti, prostredníctvom výkonu rozhodnutia na území USA, sumu vo výške 2.147,40 USD, je nepravdivá. Otec na predmetnom pojednávaní síce predložil súdu doklad vydaný Centrom pre výživné na deti štátu NY v angličtine, ako aj v neoficiálnom preklade do slovenského jazyka (ktorý priložil aj ako prílohu k odvolaniu) s názvom „. A. K. Q. U. XX/XX/XXXX“, resp. „. Z. na V. C. V. XX.XX.XXXX“, avšak z uvedeného dokladu v žiadnom prípade nevyplýva, že suma vo výške 2.147,40 USD, ktorá bola vymožená príslušným orgánom USA z majetku otca na území USA, bola aj matke týmto orgánom prevedená. Z uvedeného dokladu predloženého otcom naopak jasne vyplýva iba to, že príslušnému orgánu sa podarilo prostredníctvom výkonu rozhodnutia od otca maloletých detí vymôcť sumu vo výške 2.147,40 USD. Nakoľko matka maloletých detí neevidovala ku dňu pojednávania, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, na svojom účte úhradu sumy vymoženej od otca na území USA vo výške 2.147,40 USD, nemohla preto so započítaním takejto sumy na zročné výživné na maloleté deti súhlasiť. V tejto súvislosti matka prikladá ako dôkaz potvrdenie z E. K., Q..A.. zo dňa 18.10.2019 o pripísaní peňažných prostriedkov na jej bežný účet vo výške 1.832,06 € (t.j. cca 2.147,40 USD) dňa 18.12.2018, a to z účtu Centra pre medzinárodno-právnu ochranu detí a mládeže, ktoré v spolupráci s Centrom pre výživné na deti štátu NY, previedlo od otca vymoženú sumu vo výške 2.147,40 USD na účet matky maloletých detí až dňa 18.12.2018. Sumu vo výške 1.832,06 €, ktorú matka maloletých detí získala dňa 18.12.2018 prostredníctvom Centra pre výživné na deti NY v spolupráci s Centrom pre medzinárodno-právnu ochranu detí a mládeže, z titulu výkonu rozhodnutia na území USA, má matka samozrejme záujem v súčasnosti započítať na dlžné (zročné) výživné stanovené rozsudkom súdu prvej inštancie. V čase vyhlasovania rozsudku súdu prvej inštancie však matka vymoženými financiami nedisponovala, a preto je možné konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď sumu vo výške 2.147,40 USD, resp. 1.832,06 € (t.j. 916,03 € pre každú z maloletých detí) v predmetnom čase vyhlasovania rozsudku nezohľadnil ako príspevok otca na výživné pre maloleté deti. Matka maloletých detí súhlasí s tvrdením súdu prvej inštancie, že návrh otca na zrušenie neodkladných opatrení vydaných v konaní o ÚPP do rozvodu manželstva nie je dôvodný, nakoľko jednotlivé neodkladné opatrenia boli nariadené na čas do rozhodnutia vo veci samej. Z otcom citovaných ustanovení CSP vyplýva, že súd prvej inštancie zruší neodkladné opatrenie v prípade, ak žalobu odmieta alebo zamieťa alebo konanie vo veci samej zastavuje. Keďže jednotlivé neodkladné opatrenia boli nariadené s účinnosťou do rozhodnutia vo veci samej, nie je dôvod, aby súd osobitným výrokom neodkladné opatrenia rušil. Jednotlivé neodkladné opatrenia zaniknú právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej. Pokiaľ otec poukazuje na exekučné konania vedené na jeho majetok, na základe toho istého neodkladného opatrenia ako exekučného titulu a to na území SR, ako aj na území USA, matka v tejto súvislosti konštatuje, že nie je ničím výnimočným, keď sa exekúcia, resp. výkon rozhodnutia na majetok toho istého povinného vedie na podklade toho istého exekučného titulu vo viacerých štátoch, pokiaľ je tento exekučný titul uznaný aj na území tohto iného štátu. Otec ako povinný z exekúcie je oprávnený v súvislosti s dlhom, pre ktorý sa voči nemu vedie exekúcia predkladať príslušnému orgánu potvrdenia o tom, že dlh, resp. jeho časť už zaplatil, resp. že došlo k vymoženiu prostredníctvom príslušného orgánu v inom štáte. Argumentácia otca v odvolaní, že na základe toho istého neodkladného opatrenia ako exekučného titulu sa voči otcovi ako povinnému vedú dve exekučné konania, jedno na území SR a jedno na území USA nesúvisí s prejednávanou vecou, pričom ide o stav absolútne legitímny. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutkové tvrdenia, ako aj právne dôvody matka maloletých detí navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., výroku IV. a výroku V. v celom rozsahu potvrdil a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a výroku III. zmenil nasledovne: Zročné výživné na maloletú L. M. W., nar. 01.12.2003 za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 8.853,48 € je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.853,48 € od 28.05.2019 do zaplatenia. Zročné výživné na maloletú C. P. W., nar. 05.12.2005 za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 9.647,53 € je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.647,53 € od 28.05.2019 do zaplatenia.

12. Otec sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril k vyjadreniu matky a uviedol, že matka uviedla najmä to, že otec neplní vyživovaciu povinnosť riadne a úhrada niektorých príspevkov na výživné za rozhodné obdobie bola preukázaná až v trestnom konaní vedenom na súde pod sp. zn. 2T/51/2015; že žiada zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplatenej sumy zročného výživného; že osobitný výrok ohľadom platenia školného by bol nezákonný; spochybňuje súdnu prax v otázke určovania výšky výživného; že zohľadnenie výdavkov povinného rodiča spojených s realizáciou styku pri určovaní

výživného je výlučne v záujme povinného rodiča, nie však dieťaťa; zročné výživné bolo vypočítané zo strany súdu prvej inštancie správne; že návrh otca na zrušenie neodkladných opatrení považuje za nedôvodný. Pokiaľ ide o preukázanie plnenia vyživovacej povinnosti zo strany otca v konaní pred súdom prvej inštancie otec poukázal na to, že nie je pravdou, že úhrada príspevkov na výživné zo strany otca, uvedených matkou na strane 3 vyjadrenia bola zo strany otca preukázaná len v rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 2T/51/2015 (ďalej len ako „trestné konanie“). Otec zaplatenie uvedených súm výživného s výnimkou sumy 100,- € v mesiaci október 2016 preukázal už v tomto konaní, napríklad v podaní zo dňa 05.12.2017 vrátane príloh. Rovnako otec ku dňu vyhlásenia napadnutého rozhodnutia preukázal, že z majetku otca bola na území Spojených štátov amerických prostredníctvom Centra pre výživné na deti štátu New York vymožená suma 2.147,40 USD (1.832,06 € poukázaných v prospech bankového účtu matky) na výživné maloletých detí za rozhodné obdobie od mája 2015 do júla 2017 (ďalej len ako "rozhodné obdobie"). Súd prvej inštancie preto nepostupoval správne, keď uvedené sumy preukázateľne zaplateného výživného nezapočítal do sumy zročného výživného. Otec uviedol, že mu nie je známy tiež dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie započítal na zročné výživné príspevky na výživné za rozhodné obdobie zo strany otca, ktoré uznala matka, ale opomenul ďalšie zo strany otca preukázateľne zaplatené príspevky na výživné maloletých detí (ohľadom niektorých z nich matka aktuálne vo vyjadrení uvádza, že ich uznáva za zaplatené) za rozhodné obdobie. Pokiaľ matka uvádza, že sa nemôže nároku na zaplatenie splatného výživného domáhať na území Slovenskej republiky, otec poukázal na to, že ak je matka presvedčená, že tu je neuhradený nárok na zaplatenie splatného výživného zo strany otca, matke nič nebráni, aby vymáhala tento nárok v mene maloletých detí na území Spojených štátov amerických prostredníctvom príslušných orgánov. Matka žiada, aby odvolací súd rozhodol o úrokoch z omeškania za matkou tvrdené obdobie omeškania s plateným zročného výživného. Poukázal na to, že ak sa matka domnieva, že tu takýto nárok existuje, musí si ho uplatniť priamo v občianskom súdnom konaní, a to osobitným návrhom na začatie konania (viď napr. rozsudok Okresného súdu Žilina, sp.zn. 8Pc/14/2016 zo dňa 01.10.2018; rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 8P/85/2019 zo dňa 21.08.2018). Otec zotrval na jeho vyjadrení uvedenom v odvolaní, že školné sa každoročne podstatne mení, pričom v tomto konaní nejde o určenie výšky výživného do budúcnosti, kde nie je jasne predvídateľné, ako sa bude výška školného meniť. Naopak, ide o určenie výživného za minulý čas a sumy školného za jednotlivé školské roky spadajúce do obdobia, za ktoré je výživné určované, sú známe. Preto považuje za efektívne, spravodlivé a zákonné, aby bolo uhrádzanie školného upravené samostatným výrokom. Nie je zrejmé, v čom vidí matka nezákonnosť takéhoto určenia výživného. Naopak, s ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci sa javí ako nanajvyš spravodlivé a transparentné určenie, aby každý z rodičov platil výživné v rozsahu školného na maloleté deti rovnakým dielom. Otec v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že pôvodná dohoda rodičov o dĺžke pobytu rodiny na území Slovenskej republiky bola na dobu jedného roka, čo matka potvrdila napr. aj vo svojej výpovedi v trestnom konaní, zápisnica z hlavného pojednávania zo dňa 04.12.2017, str. 2 (príloha č. 1). Otec nikdy nesúhlasil s tým, aby rodina trvalo ostala žiť na Slovensku. Zodpovednosť za to, že je platené také vysoké školné na zabezpečenie primeraného vzdelania maloletým dcéram účastníkov konania leží najmä na matke, pretože táto sa samostatne, bez ohľadu na vôľu otca, rozhodla zotrvať na území Slovenska dlhšie, než bola pôvodná dohoda rodičov a podnikla v tomto smere príslušné právne kroky, ktoré viedli k tomu, že maloleté deti do dnešného dňa trvalo žijú na území Slovenska. Na druhej strane, bez toho, aby existovala relevantná prekážka, nevedla svoje deti k tomu, aby zvládli slovenský jazyk na takej úrovni, aby mohli navštevovať slovenskú základnú a následne strednú školu. Ak by sa podľa pôvodnej dohody rodičov deti vrátili žiť na územie Spojených štátov amerických, alebo ich úroveň ovládania slovenského jazyka bola dostatočná pre navštevovanie slovenskej základnej školy, rodičia by neboli vystavení takým vysokým výdavkom na vzdelanie ich detí. Preto je paradoxné, že matka poukazuje na svoju snahu o zníženie školného, keď sama svojimi konaniami podstatne ovplyvnila to, že je vôbec potrebné nejaké a tak vysoké školné platiť. Ak už je teda otec nútený podieľať sa na úhrade školného, je spravodlivé, aby platil najviac polovicu týchto výdavkov. Otec nespochybňuje, že výška výživného v konkrétnom prípade je určovaná predovšetkým s ohľadom na individuálne okolnosti na strane oprávneného i povinného. Na druhej strane nemožno poprieť, že existuje relatívne ustálená súdna prax, na základe ktorej platí, že výživné, ktoré rodič platí na všetky vyživované deti, by malo predstavovať sumu približne na úrovni 20 % - 30 % jeho čistého príjmu, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu (viď napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 10CoP/15/2016 zo dňa 30.06.2016). Opätovne dal otec do pozornosti odvolacieho súdu, že matkou požadované výživné nekorešponduje s ňou tvrdenými a sčasti aj preukázanými výdavkami na maloleté deti v rozhodnom období. Výsledná suma rozdielu predstavuje sumu v priemere za rozhodné obdobie 176,- € mesačne na obe maloleté deti, čo iste nemožno považovať za zanedbateľný rozdiel. Súdom prvej inštancie priznané výživné je

podstatne vyššie, ako matkou preukázané náklady na maloleté deti za rozhodné obdobie. Súd prvej inštancie však tento rozdiel zrozumiteľne neodôvodnil. Pokiaľ matka uvádza, že v rozhodnom čase vykonávala (výlučne) osobnú starostlivosť o maloleté deti, považuje otec za potrebné poukázať jednak na to, že tento stav vyvolala, ako bolo opísané vyššie, sama matka, keď napriek pôvodnej dohode rodičov zotrvať na území Slovenskej republiky len krátkodobo proti vôli otca trvala na ďalšom pobyte na území Slovenska, a jednak na skutočnosť, že deti v rozhodnom čase neboli v útlom veku, ktorý by vyžadoval intenzívny podiel jej osobnej starostlivosti, naopak, boli už vo veku, kedy adekvátne narastala potreba zo strany matky podieľať sa na uspokojovaní potrieb maloletých detí vo väčšom rozsahu aj vo finančnej rovine. Matka vyjadrila názor, že to má resp. mal byť otec, ktorý musí prispôsobiť svoje bydlisko bydlisku detí, aby mu nevznikali také vysoké výdavky spojené s realizáciou styku s maloletými deťmi. Tento stav však, ako je uvedené vyššie, sama, proti vôli otca, vyvolala. Matka absolútne neberie do úvahy osobitý charakter zárobkovej činnosti otca, ktorý neumožňuje, aby sa trvalo zdržiaval na území Slovenskej republiky ani v rámci Európy. Matka prioritizuje plnenie vyživovacej povinnosti pred právom rodiča a dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť a tomuto právu zodpovedajúcemu základnému právu oboch rodičov na starostlivosť a výchovu o svoje dieťa (nález Ústavného súdu SR z 19.09.2018, sp.zn. I.ÚS 216/2018). Záujem maloletého dieťaťa spravidla bez pochybností vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľal nielen jeden z rodičov, a to ten, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti, nakoľko jeho výchovné predpoklady majú zahrňovať aj to, aby uznal rolu a dôležitosť druhého rodiča v živote maloletého dieťaťa (nález Ústavného súdu ČR, sp.zn. III. ÚS 1206/09 zo dňa 23.02.2010). Druhý rodič má totiž tiež nezastupiteľné právo podieľať sa postupne na jeho vyvíjajúcej sa životnej orientácii (uznesenie Ústavného súdu ČR, sp.zn. I. ÚS 3082/10 zo dňa 17.03.2011). Samozrejme otec nepopiera dôležitosť zabezpečenia uspokojenia všetkých hmotných odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa. Rozhodne však otec nesúhlasí s tým, že pre dieťa je podstatnejšie uspokojovanie týchto potrieb na úkor budovania vzájomných vzťahov medzi povinným rodičom a dieťaťom. V opačnom prípade môže dôjsť k tomu, že deti vnímajú rodiča, ktorému neboli zverené do osobnej starostlivosti, iba ako osobu uspokojujúcu výlučne ich materiálne potreby, ale nie sýtiacu ich emocionálne a psychické potreby ako láska, opatera, pocit príslušnosti, istota či schopnosť budovať dobré rodinné vzťahy. Stratený čas, po ktorý nebolo možné tieto potreby detí zo strany otca naplňovať, im obojstranne už nie je možné navrátiť. Nejaviť sa preto ako spravodlivé určenie výživného v takej výške, ktorá opätovne otcovi zamedzí resp. podstatne obmedzí osobný kontakt s maloletými deťmi. Týmto spôsobom dochádza k neoprávnenému zásahu do práva dieťaťa a povinného rodiča udržiavať pravidelné osobné kontakty a práva rodiča podieľať sa osobne na výchove dieťaťa. Otec preto žiada, aby súd na výdavky otca spojené s realizáciou osobného styku s maloletými deťmi prihliadol tak pri určovaní výšky výživného za rozhodné obdobie, ako aj pri určení výšky splátok zročného výživného, a to spôsobom, ktorý neznemožní otcovi realizovať pravidelný styk s maloletými deťmi o to viac, že bol na viac ako 4 roky vylúčený z ich osobného života a jeho právo podieľať sa osobne na výchove svojich detí bolo eliminované v najširšej možnej miere. Matka síce uvádza, že otcovi nemohli v rozhodnom čase vzniknúť cestovné výdavky spojené s realizáciou osobného kontaktu, a to pre zákaz styku otca s maloletými deťmi v rozhodnom období. Otec však napriek zákazu nerezignoval na akýkoľvek kontakt s deťmi a usiloval sa byť čo najviac aj osobne súčasťou ich života. Možnosť otca vidieť maloleté deti bola v rozhodnom období regulovaná výhradne matkou, na základe jej vlastného uváženia, pričom matka umožňovala osobný kontakt otca s deťmi veľmi zriedkavo. Otec mohol dcéry vidieť iba na území Slovenska a v tejto súvislosti mu vznikali náklady spojené s cestovaním na Slovensko, k výške ktorých sme sa bližšie vyjadrili v podaní zo dňa 05.12.2017. Čo sa týka preukázania, že otec detí vídal v počas rozhodného obdobia, otec dal do pozornosti súdu výpoveď otca na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní, zápisnica zo dňa 26.04.2017, str. 12 (Príloha č. 2) a výpoveď matky na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní, zápisnica zo dňa 04.12.2017, str. 5., v ktorých to obaja potvrdili. Ako už bolo uvedené vyššie, nie je známe, z akého dôvodu súd prvej inštancie vzal pri výpočte zročného výživného do úvahy iba matkou potvrdené zaplatené výživné a nie aj sumy, ohľadom ktorých otec predložil súdu prevej inštancie dôkazy, že ich zaplatil za účelom úhrady výživného. Vzhľadom na to považuje otec súdom prvej inštancie realizovaný spôsob výpočtu zročného výživného za nesprávny a nezrozumiteľný. Otec zotrval na právnom názore vyjadrenom v prvoinštančnom konaní, ako aj v odvolaní, aby v záujme právnej istoty súd v rozhodnutí o veci samej zrušil samostatným výrokom predbežné opatrenia uvedené v odvolaní, z dôvodu zmeny koncepcie predbežných opatrení, resp. neodkladných opatrení, keďže tieto už ex lege nezanikajú skončením konania vo veci samej, ale len uplynutím času (ak ich súd limitoval) alebo na základe zrušenia súdom. Na základe vyššie uvedeného otec navrhol, aby súd vyhovel podanému odvolaniu a vydal v odvolaní uvedený rozsudok, pričom v odvolaní pôvodne uvedený návrh pre chybu v počítaní a písaní opravil nasledovne: Rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2018, č.k. 51P/173/2015-1102 sa v napadnutej časti

m e n í tak, že: Otec je povinný prispievať na výživu maloletej L. M. W., nar. X.XX.XXXX výživným vo výške 250,- € mesačne a na výživu maloletej C. P. W., nar. X.XX.XXXX výživným vo výške 250,- € mesačne, u oboch za rozhodné obdobie 05.05.2015 do 14.07.2017, ktoré výživné je povinný platiť k rukám matky maloletých detí, vždy do 15-teho dňa v mesiaci. Otec a matka sú povinní podieľať sa na hradení školného za maloletú L. M. W., nar. X.XX.XXXX a za maloletú C. P. W., nar. X.XX.XXXX v škole QSI INTERNATIONAL SCHOOL OF BRATISLAVA, každý rovnakým dielom, a to za mesiace 5. máj 2015 až august 2015 sumou vo výške 169,17 € mesačne na mal. L. M. W. a vo výške 169,17 € na mal. C. P. W., za školský rok 2015/2016 za mesiace september 2015 až august 2016 sumou vo výške sumou vo výške 123,88 € mesačne na mal. L. M. W. a vo výške 123,88 € na mal. C. P. W., za školský rok 2016/2017 za mesiace september 2016 až 14. júl 2017 sumou vo výške, sumou vo výške 92,92 € mesačne na mal. L. M. W. a vo výške 92,92 € mesačne na mal. C. P. W., ktoré na neho pripadajúce mesačné školné je otec povinný platiť k rukám matky maloletých detí, vždy do 15-teho dňa v mesiaci. Zročné výživné na maloletú L. M. W., nar. X.XX.XXXX je otec povinný splácať v 150,- € mesačných splátkach počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Zročné výživné na maloletú C. P. W., nar. X.XX.XXXX je otec povinný splácať v 150,- € mesačných splátkach počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Súd zrušuje: Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 37P 325/2013-24 zo dňa 10.12.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/386/2016 -606 zo dňa 13.09.2016; (zverenie a výživné), Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2014-58 zo dňa 26.08.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP 526/2014-110 zo dňa 19.11.2014; (zákaz styku), Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 51P/123/2 015-149 zo dňa 28.08.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/196/2016-447 zo dňa 18.05.2016. (A. kontakt). Otec zároveň žiada, aby mu bola ponechaná výhoda úhrady zročného výživného v odvolaní navrhovaných mesačných splátkach vo výške 150,- € na každé z maloletých detí, keďže táto výška aktuálne zodpovedá možnostiam otca, aj s ohľadom na jeho príjmovú a majetkovú situáciu a finančnú náročnosť realizácie jeho rodičovských práv, najmä práva na pravidelný osobný styk s maloletými deťmi.

13. Matka sa vyjadrila k vyjadreniu otca a uviedla, že poukazuje na skutkovú ako aj právnu argumentáciu uvedenú v jej podaní zo dňa 21.10.2019, ktorej sa v celom rozsahu pridrižiava aj vo vzťahu k vyjadreniu otca zo dňa 14.01.2020. Tvrdenia otca obsiahnuté v jeho vyjadrení zo dňa 14.01.2020 matka namieta, považuje ich za nesprávne a účelové, vyvrátené argumentáciou súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, ako aj v podaní matky zo dňa 21.10.2019, pričom na doplnenie matka uviedla, že nesúhlasí s tvrdením otca, že nárok na úroky z omeškania z nezaplatenej sumy výživného je matka povinná uplatniť priamo v občianskom súdnom konaní osobitným návrhom na začatie konania. V tejto súvislosti matka poukázala v celom rozsahu na jej právnu argumentáciu uvedenú v podaní zo dňa 21.10.2019. Argumentáciu otca rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 01.10.2018, sp.zn. 8Pc/14/2016 a rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 21.08.2018, sp.zn. 8P/85/2019 nemožno považovať podľa matky za relevantnú. Otec vo svojom vyjadrení nešpecifikoval žiadne skutkové a právne závery, ktoré majú z označených rozsudkov vyplývať, v súvislosti s matkou uplatneným nárokom na úroky z omeškania z nezaplatenej sumy výživného. Okrem označených rozsudkov (ktorých obsah však nie je relevantný) otec svoju argumentáciu presvedčivým spôsobom neodôvodnil. Matka má za to, že tvrdenie otca, že matka je zodpovedná za vysoké školné, spojené so štúdiom maloletých detí na QSI International School of Bratislava z dôvodu, že to bola údajne matka, ktorá sa bez ohľadu na vôľu otca rozhodla zotrvať na území Slovenska dlhšie ako bolo dohodnuté, resp. z dôvodu, že matka nevedela maloleté deti k tomu, aby ovládali slovenský jazyk a mohli navštevovať slovenské školy, je potrebné považovať za účelové a zároveň nepravdivé. Otec doteraz matke nikdy nevyčítal, že maloleté deti neovládajú slovenský jazyk na takej úrovni, aby mohli študovať na slovenskej základnej alebo strednej škole. Výber medzinárodnej školy, ktorú deti na Slovensku navštevujú, bol dôsledkom dohody oboch rodičov, čo otec až doteraz nikdy nespochyboval. Bol to práve otec, ktorý trval na tom, aby maloleté deti so štúdiom na uvedenej škole QSI International School of Bratislava ďalej pokračovali. Otec nesúhlasil s tým, aby deti prestúpili na ZŠ Narnia (s vyučovacím jazykom slovenským a s rozšíreným anglickým programom), do ktorej boli dokonca od školského roku 2015/2016 prijaté. So štúdiom na ZŠ Narnia bol spojený poplatok vo výške 2.970,- € ročne na obe maloleté deti, t.j. vo výške 247,50 € na obe maloleté deti za kalendárny mesiac, pričom so štúdiom na škole QSI International School of Bratislava (na ktorej otec trval, pričom dnes zodpovednosť za školné presúva výlučne na matku) bol v školskom roku 2015/2016 spojený poplatok 5.946,- € ročne na obe maloleté deti, t.j. vo výške 595,- € na obe maloleté deti za kalendárny mesiac. Ako vyplýva z potvrdenia QSI International School of Bratislava o výške školských poplatkov z 12.01.2017 v školskom roku 2016/2017 mala byť výška školného za obe maloleté deti dokonca 895,- € mesačne). O vyššie uvedenom svedčí aj fakt, že v čase, keď matka na jar v roku 2015 hľadala finančne prijateľnejšie

alternatívy štúdia maloletých detí (nakoľko otec v danom období neplatil príspevky na školné ani výživné) bol to práve otec, ktorý prostredníctvom svojho právneho zástupcu (listom zo dňa 22.06.2015) matku upozornil na to, že v súvislosti so zmenou školského zariadenia je potrebné iniciovať súdne konanie, nakoľko zmena školského zariadenia, ktoré maloleté deti navštevujú si vyžaduje súhlas oboch rodičov. Otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu dokonca matke oznámil (listom zo dňa 22.06.2015), že: „Ú. F., Ž. A. G. A. Z. Q. O., pre C. K. M. V. G. Q. G. G. D. T. A. U. K. Z. O., ak E. O. N., V. A. Z. O. U. B. U. Q. Š. “. Z obsahu listu zo dňa 22.06.2015 podľa názoru matky jednoznačne vyplýva nepravdivosť tvrdenia otca v jeho vyjadrení zo dňa 14.01.2020, že je to matka, ktorá by mala byť zodpovedná za vysoké náklady spojené so štúdiom maloletých detí. Účelom tohto tvrdenia otca nie je nič iné, len zníženie výšky zročného výživného na maloleté deti, na ktoré bol zaviazaný súdom prvej inštancie. Je smutné, pričom z obsahu listu zo dňa 22.06.2015 v spojení s argumentáciou otca uvedenou v jeho vyjadrení zo dňa 14.01.2020 táto skutočnosť jednoznačne vyplýva, že otec, ktorý aj v danom čase (od júla 2014 do 22. decembra 2015) neprispieval na úhradu školného ani inými úhradami na výživné maloletých detí žiadnou sumou (ani len minimálnym výživným stanoveným predbežným opatrením Okresného súdu Bratislava III č.k. 37P/325/2013-24 zo dňa 10.12.2013 vo výške 350,- € za obe maloleté deti) sa snažil matke za každú cenu komplikovať starostlivosť o maloleté deti a akúkoľvek jej snahu o zníženie nákladov spojených s touto starostlivosťou všemožne blokovať, pričom v súčasnosti (keď mu už jeho skorší postoj nevyhovuje) sa snaží zodpovednosť za výšku školného preniesť na matku. Matka opätovne namieta dôvodnosť žiadosti otca, aby odvolací súd na výdavky otca spojené s realizáciou osobného styku s maloletými deťmi prihliadol tak pri určovaní výšky zročného výživného za rozhodné obdobie, ako aj pri určení výšky splátok zročného výživného spôsobom, ktorý neznemožní otcovi realizovať pravidelný styk s maloletými deťmi. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že to bol to výlučne otec, ktorý sa bez akýchkoľvek relevantných dôvodov rozhodol opustiť rodinu a územie Slovenska, kde s matkou a maloletými deťmi žili v spoločnej domácnosti a presťahovať sa do USA, pričom pred jeho odchodom zo Slovenska na území Slovenska podnikal obdobným spôsobom a mal príjem z obdobnej činnosti ako v súčasnosti (online predával zájazdy do Afriky, najmä do Ugandy). Argumentácia otca, že sa s matkou pred príchodom na Slovensko dohodli na tom, že na Slovensku budú žiť iba jeden rok a následne sa presťahujú do USA, nie je vo vzťahu k výške výživného a výške nákladov spojených s cestovaním otca za účelom realizácie styku s deťmi vôbec relevantná. Aj v prípade, ak by bolo pravdou, že matka otcovi sľúbila, že po roku života na Slovensku sa rodina vráti späť do USA, pričom následne to odmietala, nemôže byť táto okolnosť dôvodom na to, aby otec (ako rodič a manžel) opustil rodinu a vrátil sa na územie USA sám. Inými slovami povedané, táto okolnosť nemôže byť dôvodom na to, aby súd pri stanovení výšky výživného na úkor výživného prihliadol na náklady otca spojené s cestovaním z USA a späť za účelom realizácie styku s maloletými deťmi. Relevantným dôvodom na opustenie krajiny, v ktorej žijú maloleté deti (a majú v nej obvyklý pobyt) nemožno považovať ani dôvod, ktorý viedol podľa vyjadrenia matky a otca k rozvratu manželstva. Nezhody rodičov spojené s podstatnými otázkami (inými ako bežnými) týkajúcimi sa výchovy maloletých detí, ich pobytom, školou, zdravotnou starostlivosťou a pod. je príslušný riešiť súd. Pokiaľ otec nesúhlasil s výchovnými metódami matky mal oprávnenie podniknúť právne kroky vedúce k tomu, aby v prípade preukázania najlepšieho záujmu maloletých detí o podstatných otázkach týkajúcich sa výchovy maloletých detí rozhodol súd. Namiesto toho, aby otec postupoval tak, ako sa od osoby vo funkcii zodpovedného, milujúceho a starostlivého rodiča očakáva, otec konal pri výchove maloletých detí nezodpovedne, sledoval výlučne vlastné záujmy pred záujmami rodiny, resp. záujmami maloletých detí, keď maloleté deti opustil, presťahoval sa na iný kontinent, odmietal platiť výživné a zapríčinil, že sa na osobnej starostlivosti a výchove maloletých detí nepodieľa v rovnakom rozsahu ako matka maloletých detí. V tejto súvislosti matka opätovne poukázala na skutočnosť, že potom, čo otec deti premiestnil na územie USA a inicioval konanie o ich zverenie, deti boli súdom USA vrátené naspäť matke na územie SR, na ktorom majú maloleté deti podľa názoru tohto súdu obvyklý pobyt. Ani táto skutočnosť však neprinútila otca prehodnotiť vlastné postoje, v súlade so záujmami maloletých detí. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutkové tvrdenia, ako aj právne dôvody matka maloletých detí navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., výroku IV. a výroku V. v celom rozsahu potvrdil a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a výroku III. zmenil nasledovne: Zročné výživné na maloletú L. M. W., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 8.853,48 € je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.853,48 € od 28.05.2019 do zaplatenia. Zročné výživné na maloletú C. P. W., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 v sume 9.647,53 € je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.647,53 € od 28.05.2019 do zaplatenia.

14. Kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca nevyjadril.

15. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie otca je čiastočne dôvodné. Odvolací súd vychádzal zo skutočného stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, pričom zmena rozsudku súdu prvej inštancie spočívala iba v matematickom výpočte zaostaleho výživného, a preto nebolo potrebné ani doplniť ani zopakovať dokazovanie. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 09.02.2022 (§ 378 C. s. p., § 219 ods. 3 C. s. p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku bola matka, právny zástupca matky, otec, právny zástupca otca, a súčasne kolízny opatrovník upovedomení zákonným spôsobom.

16. Odvolací súd v predmetnej veci zistil, že medzi zhodnými účastníkmi bolo rozhodované o rozvoze manželstva a úprave práv a povinností k maloletým deťom. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 25P/62/2014-1422 zo dňa 27.04.2017 vyplýva, že súd prvej inštancie manželstvo účastníkov rozviedol, maloleté deti na čas po rozvoze manželstva zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok budú obaja rodičia. Otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu L. M. W., narodenej dňa X.XX.XXXX výživným vo výške 500,- € mesačne a na maloletú C. P. W., narodenú dňa X.XX.XXXX výživným vo výške 500,- € mesačne, ktoré uložil otcovi povinnosť platiť k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, počnúc právoplatnosťou výroku o rozvoze manželstva. Styk otca s maloletými deťmi upravil konkrétnym spôsobom. Účastníkom konania uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania štátu. V rámci odôvodnenia výšky vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie uviedol, že vyživovaciu povinnosť súd ustálil na sumu 500,- € mesačne na jedno dieťa, vychádzajúc z veku a potrieb maloletých detí, ako aj z príjmov oboch rodičov s prihliadnutím na výšku školného, ktoré sa platí v medzinárodnej škole, o návšteve ktorej sa rodičia zhodli.

17. Na odvolanie otca vo veci rozvozu a úpravy práv a povinností na čas po rozvoze Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 18. decembra 2018 č.k. 11CoP/524/2017-1849 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie spojený s opravným uznesením vo výroku o úprave styku zmenil a vo zvyšnej napadnutej časti t.j. aj vo výroku o výživnom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Keďže z pohľadu konania vedeného pred odvolacím súdom pod sp.zn. 20CoP/166/2020 (ÚPP na čas do rozvozu) je významný iba výrok a odôvodnenie týchto rozsudkov týkajúce sa výživného, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že odvolací súd v konaní vedenom pod sp.zn. 11CoP/524/2017 preskúmaval výrok o výživnom síce na čas po rozvoze, avšak určený v rovnakej výške, ako na čas do rozvozu a konštatoval, že podľa názoru odvolacieho súdu výška výživného určená v sume 500,- € mesačne zodpovedá v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie ako odôvodneným potrebám maloletých detí a ich veku, tak aj zisteným zárobkovým a majetkovým pomerom rodičov ich schopnostiam a možnostiam, v zmysle kritérií rozhodných pre určovanie výživného na maloleté deti uvedených v ustanovení § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 zákona o rodine. K odvolacím námietkam otca odvolací súd v rámci svojho odôvodnenia uviedol, že súd prvej inštancie v konaní pri rozhodovaní o výške výživného správne zohľadnil jeho možnosti schopností v primeranej miere prispievať na výživu maloletých detí, pričom určená výška výživného predstavuje celkové náklady na maloleté deti, v ktorých sú zahrnuté aj nevyhnutné náklady na školné, pričom výber školy vyplýva z dohody rodičov. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyhodnotil argumenty otca týkajúce sa potreby samostatného výroku o uhrádzaní školného za nedôvodné. V odôvodnení svojho rozhodnutia taktiež poukázal na to, že správne súd prvej inštancie v čase svojho rozhodnutia zohľadnil preukázané skutočnosti, že otec sa na výžive primerane nepodieľal, ani neplatil výživné. Odvolací súd v rámci svojho odôvodnenia uviedol, že pokiaľ otec namieta matkou vyčíslené výdavky na maloleté deti je treba uviesť, že pod odôvodnenými potrebami maloletých detí treba rozumieť zabezpečenie všetkých potrieb detí týkajúcich sa stravovania, ošatenia, zabezpečenie hygienických potrieb, zdravotnej starostlivosti, školskej a mimoškolskej činnosti a mimoriadne výdavky. Výšku nákladov na bežné potreby maloletých detí je možné vyčíslieť len orientačne, s prihliadnutím na vek detí ich potreby (či už denné alebo mimoriadne). Odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia skonštatoval, že v danom konaní matka výdavky na deti riadne vyčíslila a preukázala. Pokiaľ otec v odvolaní namieta nedostatočnosť preukázania výšky nákladov na zabezpečenie potrieb detí, odvolací súd dal do pozornosti otca, že nákup stravy, ošatenia, hygienických potrieb a výdavkov so zabezpečením zdravotnej starostlivosti je nesporný. Výdavky na zabezpečenie týchto bežných potrieb maloletých detí netreba osobitne preukazovať dokladmi o ich kúpe, nakoľko sú tieto výdavky známe a vychádzal

zo všeobecných poznatkov o cenách tovarov a služieb a primeranosti ich obvyklej spotreby pre dieťa po určitom veku, ako aj opakujúce sa mimoriadne výdaje s dieťaťom, ktoré sú pre neho špecifické, súkromná škola, zdravotný stav atď.. Pod výdavkom detí treba rozumieť aj pomer nákladov na platby za bývanie, čo v danom prípade predstavuje sumu 200,- € mesačne na každé dieťa. Tu sa žiada zdôrazniť, že matka, ktorá výlučne zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté deti, tým vo veľkej miere vyvažuje svoju vyživovaciu povinnosť osobnou starostlivosťou. Odvolací súd posudzujúc správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v čase jeho vyhlásenia, na odvolací dôvod otca, ktorým mala byť jeho osobná starostlivosť o maloleté deti počas výkonu jeho styku s maloletými deťmi neprihliadal, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil aj v časti zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti matky. Otec v odvolaní neuviedol žiadne závažné skutočnosti, ktoré mohli byť zohľadnené na to, aby súdom prvej inštancie určené výživné na maloleté deti bolo zmenené v otcom navrhovanom smere. Určená výška výživného na maloleté deti podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa za daného zisteného stavu kritéria rozhodné pre určovanie výživného na maloleté dieťa, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výroku o výživnom ako vecne správny potvrdil.

18. V danom prípade odvolací súd zdôrazňuje, že výživným sa rozumejú náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom, tak po stránke fyzickej, ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzny, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav, ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a podobne. Základom pre hodnotenie schopností a možností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu je zistenie ich skutočných príjmov, ale aj podkladov odôvodňujúcich záver, že tento dosahovaný príjem zodpovedá ich telesným a duševným schopnostiam, skúsenostiam v plnení pracovných povinností, ako aj miestnym, lokálnym možnostiam ich uplatnenia a závisí aj od zisťovania ich celkových majetkových pomerov v širšom slova zmysle. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti má súd vychádzať jednak zo všeobecných hľadísk, t.j. zo skúmania odôvodnených potrieb dieťaťa, rozsah ktorý je rôzny vzhľadom na vek, zdravotný stav, spôsob prípravy na budúce povolanie, nadanie, záujmy dieťaťa. Vychádza zároveň aj z reálnych možností a schopností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť. Medzi týmito dvomi kritériami (medzi odôvodnenými potrebami maloletého dieťaťa a reálnymi schopnosťami a možnosťami rodičov) platí zásada priamej úmernosti, ktorá je plne v súlade s normatívnou zásadou, že dieťa má právo žiť na takej úrovni, na akej žijú jeho rodičia. To znamená, že čím je vyššia životná úroveň rodičov, tým je odôvodnené aj rozsiahlejšie uspokojovanie potrieb dieťaťa; teda jeho odôvodnenými potrebami sú aj také potreby, ktoré nie sú celkom bežné, ale sú pre vývoj dieťaťa prospešné, napr. rekreačné, kultúrne, také, ktoré vo vyššej miere zmierňujú zdravotný hendicap a pod. Rozsah odôvodnených potrieb dieťaťa je tiež súčasne závislý od reálnych schopností a možností jeho rodičov povinných poskytovať mu výživné, t.j. od ich zárobkových schopností a možností, počtu ich celkových vyživovacích povinností a pod. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ktoré sú na ich výživu i celkovú starostlivosť úplne odkázané, je jednou zo základných povinností každého rodiča, pričom každý z rodičov je povinný venovať všetky svoje sily dôslednému zabezpečeniu výživy detí, a to všetkých svojich detí bez rozdielu a bez ohľadu na to, či s deťmi žije alebo nežije v spoločnej domácnosti, pretože dieťa má právo na vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok pre svoj zdravý rast a vývoj.

19. Z vyššie uvedeného odvolací súd ustálil, že súd prvej inštancie v rámci konania o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom určoval výšku výživného na maloleté deti ešte v čase pred rozhodnutím vo veci vedenej pod sp.zn. 51P/173/2015 t.j. pred rozhodnutím o výživnom na maloleté deti na čas do rozvodu. Inými slovami, súd, ktorý rozhodoval o rozvode manželstva a úprave práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode (t.j. Okresný súd Bratislava IV pod sp.zn. 25P/62/2014) riadne zisťoval príjmy oboch rodičov, riadne zisťoval výdavky na maloleté deti, riadne zisťoval osobné, aj majetkové pomery rodičov a ustálil výšku výživného na maloleté dieťa vo výške 500,- € mesačne, hlavne s ohľadom na výdavky, ktoré mali v rozhodnom období maloleté deti v súvislosti s návštevou súkromnej školy. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 51P/173/2015, ktorý rozhodoval vo veci úpravy práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu (a reálne vo veci rozhodol až po právoplatnosti výroku o rozvode manželstva) nemusel súd opätovne zisťovať príjmy rodičov, prípadne osobné, a majetkové pomery rodičov, nakoľko v tomto mohol priamo vychádzať z rozhodnutia a dôkazov založených v súdnom spise vedenom na Okresnom súde pod sp.zn. 25P/62/2014, ktoré vecne súvisí s konaním o úprave práv a povinností na čas do rozvodu t.j. s týmto konaním. Preto ani odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je také podrobné, čo však neznamená jeho nepreskúmateľnosť. Zo stručného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je možné odvodiť z čoho súd prvej inštancie

pri určovaní výšky výživného vychádzal. Odvolací súd z dôvodu prehľadnosti zopakuje, že výdavky na maloleté deti matka vyčíslila na sumu cca 558,- € mesačne (bez školného). Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že v rozhodnom období t.j. od 05.05.2015 do 14.07.2017 mali deti výdavky v súvislosti so školou QSI International School of Bratislava, ktorú deti navštevovali na základe dohody rodičov a to od 05/2015 do 07/2015 vo výške 362,58 € mesačne na 1 dieťa, od 08/2015 do 07/2016 školné predstavovalo sumu vo výške 247,75 € mesačne na 1 dieťa a od 08/2016 do 07/2017 školné predstavovalo sumu vo výške 185,83 € mesačne na 1 dieťa. Z potvrdenia o úhrade pre danú školu č.l. 1075 vyplýva, že uvedené školné je znížené, lebo škola udelila rodine štipendium, ktoré sa prehodnocuje každý školský rok. Výšku štipendia vo veľkej miere ovplyvňujú dobrovoľnícke aktivity rodičov. Pani C. O. je významným prínosom pre školu a pravidelne sa podieľa na organizácii rôznych školských udalostí. Z uvedeného potvrdenia teda vyplýva, že školné bolo znížené práve z dôvodu aktívneho prínosu matky pre školu. Otec v rámci svojho odvolania uviedol, že považuje za efektívne a spravodlivé, aby bolo uhrádzanie školného upravené samostatným výrokom. Takáto úprava sa podľa otca neprieči žiadnemu právnomu predpisu, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby v tejto otázke rozhodol tak, ako je uvedené v odvolacom petite. Na túto odvolaciu argumentáciu otca odpovedal už prvoinštančný, ako aj odvolací súd v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, pričom uviedol, že suma školného sa započítava do výdavkov na maloleté deti a nie je žiaden dôvod samostatným výrokom určovať výšku školného pre toho - ktorého rodiča. Uvedená požiadavka otca nezodpovedá rozhodovacej praxi súdov, hlavne za situácie, že výživné je v tomto prípade určované povinnému rodičovi t.j. otcovi (nie matke, tá si plní vyživovaciu povinnosť dobrovoľne), a preto samostatným výrokom určiť matke časť vyživovacej povinnosti vo vzťahu k úhrade školného, ktoré už bolo z jej strany uhradené, nemá žiadne opodstatnenie. Matka sa taktiež svojou aktívnou činnosťou podieľala na znížení školného, a preto by nebolo v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu "spravodlivé" upraviť rozsah úhrady školného 50:50. Na základe uvedeného odvolací súd tento argument otca, ako aj požadovaný petít v tomto smere vzhliadol ak nedôvodný, a preto rozsudok v tomto výroku ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods.1, 2 CSP).

20. Otec v rámci podaného odvolania taktiež namietal, že je potrebné započítať do jeho výdavkov, ktoré sa zohľadňujú pri určovaní výživného aj jeho výdavky súvisiace s cestovaním z USA resp. z Ugandy na územie Slovenskej republiky, za účelom výkonu jeho styku s maloletými deťmi. Otec má za to, že ak pri určení výšky výživného súdom nie je zohľadnená okolnosť nevyhnutných výdavkov povinného rodiča, ktoré musí vynaložiť, aby mohol realizovať jednak súdom určený pravidelný styk so svojimi maloletými deťmi a jednak právo podieľať sa cez osobný kontakt na starostlivosti a výchove svojich maloletých detí, dochádza k neoprávnenému zásahu do práva dieťaťa a povinného rodiča udržiavať pravidelné osobné kontakty a práva rodiča podieľať sa osobne na výchove dieťaťa. Na tento argument otca odvolací súd uvádza, že otec spolu s matkou dobrovoľne založili maloletým deťom domicil na území Slovenskej republiky. Skutočnosť, že otec následne odcestoval späť do USA nemôže byť vyhodnotená na ťarchu maloletých detí a pretaviť sa do zníženia výšky vyživovacej povinnosti otca. Každé jedno rozhodnutie v živote človeka prináša so sebou aj následky, ktoré je potrebné znášať. V danom prípade rozhodnutie otca odísť späť do USA po založení domicilu maloletým deťom na území Slovenskej republiky nesie so sebou aj zvýšené náklady na cestovné, ktoré musí otec vynaložiť v súvislosti so stykom s maloletými deťmi. Inak povedané, tento výdavok otca nemôže ísť na ťarchu maloletých detí, nakoľko uvedené by negatívne ovplyvnilo výšku vyživovacej povinnosti otca, a preto nebolo možné zohľadniť tento výdavok otca pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti na maloleté deti.

21. Pokiaľ ide o námietku otca, že výška vyživovacej povinnosti otca je neprimeraná a neodôvodnená v tejto súvislosti odvolací súd plne odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho rozsudku vo veci rozvodu a úpravy práv a povinností k maloletým deťom, kde tak prvoinštančný súd, ako aj odvolací súd posudzovali výšku vyživovacej povinnosti otca na maloleté deti (síce na čas po rozvode), ale súdy pri svojom rozhodovaní vychádzali z osobných, zárobkových a majetkových pomerov oboch rodičov, ako aj z oprávnených výdavkov na maloleté deti a výšku vyživovacej povinnosti otca na maloleté deti ustálili v sume 500,- € mesačne na každé maloleté dieťa. Odôvodnenie tejto námietky otca by bolo iba zopakovaním dôvodov, prečo súdy v konaní o rozvod manželstva úpravu práv a povinností na čas po rozvode ustálili výšku vyživovacej povinnosti v sume 500,- € mesačne. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o bežnom výživnom ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

22. Ako čiastočne dôvodnú odvolací súd vzhladol námietku otca týkajúcu sa výšky výpočtu zaostalého výživného. Je treba dať za pravdu otcovi, že výška zaostalého výživného tak, ako ju súd prvej inštancie odôvodnil v rámci odôvodnenia svojho rozsudku nekorešponduje s výpočtom v rámci výroku rozsudku. Pravdou však je, že súd prvej inštancie uvedený výpočet realizoval správne. Inak povedané, súd prvej inštancie vychádzal zo sumy výživného 500,- € mesačne za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 t.j. 25 mesiacov + 26 dní v mesiaci 05/2015 + 14 dní v mesiaci júl 2017 t.j. $12.500,- € + (500/31 = 16,12 € \times 26) = 419,35 €$ za mesiac máj + $(500/31=16,12 € \times 14) = 225,81 € = 13.145,16 € - 2.570,64 €$ (suma prezentovaná matkou na pojednávaní konanom dňa 13.11.2018 č.l. 1089 t.j. suma uhradeného výživného zo strany otca na maloletú L.) = 10.574,52 € zaostalé výživné na maloletú L.. Pokiaľ ide o maloletú C. výpočet je rovnaký t.j. $500,- €$ mesačne za obdobie od 05.05.2015 do 14.07.2017 t.j. 25 mesiacov + 26 dní v mesiaci 05/2015 + 14 dní v mesiaci júl 2017 t.j. $12.500,- € + (500/31 = 16,12 € \times 26) = 419,35 €$ za mesiac máj + $(500/31=16,12 € \times 14 = 225,81 € = 13.145,16 € - 2.581,59 €$ (suma prezentovaná matkou na pojednávaní konanom dňa 13.11.2018 č.l. 1089 t.j. suma uhradeného výživného zo strany otca na maloletú C.) = 10.563,57 € zaostalé výživné na maloletú C.. Výška tohto výpočtu je zhodná s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd poukazuje na to, že právny zástupca otca na pojednávaní konanom dňa 13.11.2018 súhlasil s tvrdením matky ohľadom úhrady výživného zo strany otca na maloleté deti, vo vyššie uvedených sumách (č.l. 1086). Medzičasom však nastala situácia, že otec v rámci konania preukázal aj úhradu ďalších výdavkov na deti za rozhodné obdobie spolu so sumou, ktorá bola od otca vymožená v rámci exekúcie prebiehajúcej na území USA. Matka v tejto súvislosti uviedla, že uvedená suma vo výške 2.147,40 USD t.j. 1.832,06 € vymožená od otca v rámci exekúcie vedenej na území USA jej bola pripísaná na účet dňa 18.12.2018 a to z účtu Centra pre medzinárodno-právnu ochranu detí a mládeže, ktoré v spolupráci s centrom pre výživné na deti štátu NY previedlo od otca vymoženú sumu. Na základe uvedeného matka v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu navrhla, aby túto sumu súd taktiež zohľadnil v rámci uhradeného výživného zo strany otca. Okrem tejto sumy vo výške 916,03 € pripadajúcej na každé z maloletých detí, matka navrhla, aby na maloletú L. boli započítané úhrady a to: 25,- € (basketbal), 300,- € (školská aktivita), 100,- € (topánky), 350,- € (príspevok), 30,- € (príspevok), t.j. spolu 805,- € + 916,03 € = 1.721,03 €. Na základe uvedeného matka navrhla, aby na plnoletú L. bola ešte v rámci zaostalého výživného započítaná suma vo výške 1.721,03 € a na maloletú C. suma vo výške 916,03 € t.j. $10.574,52 € - 1.721,03 € = 8.853,49 €$ na plnoletú L. a $10.563,57 € - 916,03 € = 9.647,54 €$ na maloletú C.. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti zaostalého výživného zmenil tak, že do zaostalého výživného započítal sumy, ktorých úhrada bola v konaní preukázaná a aj potvrdená matkou. Zaostalé výživné ponechal odvolací súd zaplatiť k rukám matky maloletých detí, napriek dosiahnutiu plnoletosti L. a to z dôvodu, že zaostalé výživné sa týka obdobia počas ktorého boli deti maloleté. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku zmenil (§ 388 CSP). Odvolací súd nevzhladol ako dôvodnú požiadavku otca uhradiť zostalé výživné v splátkach, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie bol predbežne vykonateľný, predmetné súdne konania trvá nepochybne dostatočne dlhý čas na to, aby otec mohol v akýchkoľvek splátkach zaostalé výživné maloletým deťom uhradiť.

23. Odvolací súd považuje za potrebné sa vyjadriť k návrhu matky, ktorým v rámci odvolacieho konania žiada priznanie úroku z omeškania vo vzťahu k výživnému. Matka v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu otca uviedla, že otec odo dňa nadobudnutia predbežnej vykonateľnosti rozsudku vo výrokoch o výživnom, t.j. od 27.05.2019 si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z rozsudku neplnil a na zročné výživné maloletým deťom k rukám matky k dnešnému dňu nezaplatil riadne a včas ani jednu splátku. Matka poukázala na ustanovenia § 76 ods. 3 Zákona o rodine a má za to, že z uvedeného možno vyvodíť logický záver, že ak rozhodnutie o výživnom je zo zákona predbežne vykonateľné, pričom to platí pre všetky druhy výživného, pre výživné určené do budúcnosti, ako aj zročné výživné, a teda predbežne vykonateľný rozsudok sa stáva exekučným titulom bez ohľadu na to, či bolo proti nemu podané odvolanie, oprávnený má právo požadovať úroky z omeškania aj z výživného, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté právoplatne. Je nanajvýš spravodlivé, aby odvolací súd v prípade, že rozsudok potvrdí, prípadne rozsudok zmení vo výške výživného zmení, sankcionoval otca za ignorovanie povinnosti vyplývajúcej mu z predbežne vykonateľného rozsudku a to za celé obdobie omeškania s platením zročného výživného. Nakoľko právna úprava úrokov z omeškania bola začlenená do Zákona o rodine, ide o rodinnoprávny a nie občianskoprávny nárok. Matka je toho názoru, že o úrokoch z omeškania z neplatenia výživného pre maloleté dieťa môže dokonca súd začať konanie aj bez návrhu a z úradnej povinnosti. Na základe vyššie citovaných ustanovení právnych predpisov matka požaduje od otca zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej sumy zročného výživného. K uvedeným argumentom matky odvolací súd uvádza, že predmetný nárok na priznanie úroku z

omeškania musí byť požadovaný oprávnenou osobou, avšak iba v rámci samostatného konania a nie v rámci konania o určenie výživného. Ak by totiž odvolací súd už v rámci odvolacieho konania o výživnom priznal takýto nárok matke, rozhodoval by takpovediac o tom, čo nebolo predmetom konania na súde prvej inštancie, a teda svojím rozhodnutím by odoprel druhému účastníkovi možnosť voči takému výroku sa odvolať (t.j. bol by popretý princíp dvojinštančnosti konania). Rovnako je potrebné mať na zreteli, že v danom prípade odvolací súd ustálil inú sumu zaostaleho výživného, ako bola ustálená súdom prvej inštancie, ktorá sa stane vykonateľnou až dorúčením rozsudku odvolacieho súdu. Na základe všetkých týchto dôvodov odvolací súd návrh matky, ktorým sa domáha priznania úroku z omeškania z výživného v zmysle ustanovenia § 76 ods. 3 Zákona o rodine vyhodnotil ako nedôvodný s tým, že o tomto nároku nie je možné rozhodovať priamo v konaní o výživnom, ale je potrebné v tejto súvislosti začať samostatné konanie, v rámci ktorého sa určí presný čas omeškania, presné sumy z ktorých je možné omeškanie priznať, a taktiež bude zachovaný princíp dvojinštančnosti konania. Na základe uvedeného odvolací súd k tomuto návrhu matky neprihliadol.

24. Otec v rámci svojho odvolania napadol aj výrok, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na zrušenie nariadených neodkladných opatrení s argumentáciou, že nová právna úprava sporového aj mimosporového súdneho konania (vzťahujúca sa v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 CMP v spojení s § 471 ods. 1 CSP aj na predbežné opatrenia nariadené za účinnosti OSP) zmenila koncepciu predbežných opatrení, resp. neodkladných opatrení v zmysle, že tieto už ex lege nezanikajú skončením konania vo veci samej, ale len uplynutím času (ak ich súd limitoval) alebo na základe zrušenia súdom. Preto otec v súlade s ustanovením § 363 CMP, § 2 ods. 1 CMP v spojení s § 335 ods. 1 a 3 CSP a § 336 ods. 4 CSP, zohľadňujúc skutočnosť, že trvanie predbežných resp. neodkladných opatrení bolo naviazané na konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu, v záujme právnej istoty prvoinštančný súd žiadal, aby v rozhodnutí o veci samej zrušil nariadené neodkladné opatrenia samostatným výrokom. K uvedenej argumentácii otca odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok v ustanovení § 333 upravuje možnosť zániku neodkladného opatrenia uplynutím času t.j. ex lege. Uvedené ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu v sebe subsumuje aj ukončenie konania vo veci samej, a preto aj neodkladné opatrenie, ktoré je nariadené do právoplatného skončenia konania vo veci samej je možné považovať za neodkladné opatrenie nariadené do určitého času. Inými slovami, ak je neodkladné opatrenie nariadené na čas do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností, automaticky uvedené neodkladné opatrenia zaniká právoplatnosťou tohto rozhodnutia t.j. uplynutím času na ktorý bolo nariadené. Preto súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné samostatným výrokom predmetné neodkladné opatrenia zrušiť. Na druhej strane však v tomto konkrétnom prípade, je skutočný stav taký, že jedno nariadené neodkladné opatrenie ruší druhé, resp. ho dopĺňa. Z niektorých výrokov nariadených neodkladných opatrení sa v tomto prípade nedá jednoznačne určiť, že neodkladné opatrenie v tom - ktorom výroku je nariadené na čas do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností k maloletým deťom. Vzhľadom k prelínaniu jednotlivých neodkladných opatrení, a súčasne s ohľadom na nejednoznačnosť niektorých výrokov nariadených neodkladných opatrení odvolací súd vzhliadol túto námietku otca ako dôvodnú a s ohľadom na procesnú „čistotu“ nariadené neodkladné opatrenia vzťahujúce sa k tomuto konaniu zrušil. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku zmenil (§ 388 CSP).

25. Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

26. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný

dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

27. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

28. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, pretože ide o konanie, ktoré bolo možné začať aj bez návrhu.

29. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).